

Blijf op de Hoogte!

EEN WEKELIJKS PERSOVERZICHT
VOOR HET OFFICIERSCORPS

VERTROUWELIJK • NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE

1e Jaargang — No. 48 — 30 Augustus 1947

INHOUD

SPECTATOR:	De afgelopen week -----	Pag. 2
POLITIEKE REDEVOERINGEN:		3
Van Mook richt zich tot het buitenland Van Kleffens verdedigt Nederland in de		7
INDISCHE PERS:	Nederland in de Veiligheidsraad	10,
Nederlands:		12
Republikeins:	17 Augustus in de Republiek	13
	Zo sprak Soekarno toen	15
Chinees-Maleis:		16
VADERLANDSE PERS:	Voorlichting over Indië -----	16
	Nederland en de Internationale politiek	VI
	Voorlopige balansi.	18 -
	Zomer 1947 achter het ijzeren gordijn	20
BUITENLANDSE PERS:		23
	House of Commons Statement on Indo	

DE AFGELOPEN WEEK

door

Spectator

Hè, hè. De Veiligheidsraad is dan ten slotte aan een soortement beslissing over de Indonesische kwestie toegekomen. De berichten zijn nog min of meer verward

— ze zijn ook nog niet gepubliceerd op dit ogenblik — maar zoveel is zeker dat geen voorstel dat de bevoegdheid van de raad impliceerde om te interveniëren, bindende kracht kon verkrijgen.

Zodanig voorstel werd ingediend door Rusland. Gromyko stelde voor om een commissie uit de raad te benoemen die in Indonesië officieel toezicht zou moeten oefenen op de naleving van de order „staakt de vijandelijkheden”.

Volgens de eerste telegrammen stemden 7 leden vóór, Frankrijk en België tegen, terwijl China en Engeland zich van stemming onthielden. Reuter meldt daarbij dat het voorstel dus was aangenomen, waarna Frankrijk echter -er zijn veto over uitsprak, waarmee elke bindende kracht eraan ontnomen werd.

Waarschijnlijk heeft de Reuter-verslaggever de procedure in de Veiligheidsraad niet goed begrepen.

Volgens artikel 27 van het Handvest van de UNO toch kan in de Veiligheidsraad een voorstel van principiële aard, gelijk hier ter tafel werd gebracht, alleen bindende kracht verkrijgen indien alle permanente leden vóór stemmen. De Engelse tekst spreekt van de „concurring votes”.

Hierin ligt dus een tweeledig negatief recht van te niet doen, dat automatisch wordt uitgeoefend indien een van de „Big Five” niet vóór stemt, dus of tegenstemt of zich onthoudt. Er zouden volgens het Reutertelegram dus eigenlijk drie leden, van de „Big-Five” aan het te niet doen van de beslissing hebben medegewerkt. Wat de houding van Amerika was, is uit de telegrammen nog niet duidelijk, vooral niet omdat de Amerikaanse gedelegeerde de vorige week heeft verklaard dat hij zijn stem aan elk bindend voorstel zou onthouden.

^Vat het „vernietigen” van de beslissing door Frankrijk betreft, het lijkt wel nodig, Avanneer een voorstel zoals hier de vereiste zeven stemmen gekregen heeft, uitdrukkelijk te constateren dat de beslissing desondanks niet bindend is doordat een of meer van de „Big Five” er hun veto over uitspraken door tegen te stemmen.

Zouden alleen een of meer permanente leden zich van stemmen onthouden, dan zou men moeten constateren dat de beslissing niet bindend is omdat een of meer van de „Big Five” zich niet onder de voorstellers bevinden. Men spreekt dan klaarblij-

kelijk niet van een „veto-recht”. Dit be-? grip houdt trouwens een meer positieve i handeling- in dan een zich onthouden.

Men kan dus zeggen dat in de praktijk i het recht van te niet doen in de Veiligheids- r raad op twee wijzen kan worden uitge- | oefend, nl, door uitdrukkelijk tegen te | stemmen en daai'door het veto-recht te han- 1 teren en door niet vóór te stemmen. jj.

In ieder geval hebben het uitoefenen van | het veto-recht en het zich onthouden voor J de praktijk dezelfde gevolgen volgens het 2 Handvest. 1

Het lijkt niet mogelijk dat buiten het J Handvest om — bijv. in het reglement van 5 orde van de Veiligheidsraad — een nadere 1 uitleg is gegeven aan het begrip „concur- 3 ring votes”, welke hierop neer zou komen v dat zij die zich van stemmen 'onthouden, & geacht worden niet aanwezig te zijn. 1

„Over het gevolg van „blanco” stemmen j in vergaderingen zijn boeken vol geschre- ■ ven, maar men raakt er nooit over uitge- 3 praat indien niet in de reglementen zelve J precies is aangegeven, wat er met blanco- J stemmen moet gebeuren. Dit legt men dan* ook meestal wel vast, om bisbilles te voor-j komen. De UNO heeft deze kwestie in haarg Handvest geregeld door te bepalen dat elks voorstel van principiële aard de gezamen-j lijke stemmen van de permanente leden' moet hebben. Hieruit zou moeten volgen,, dat elke nadere regeling, waarbij het zicj ! onthouden van stemmen door en dezer le- den niet dezelfde gevolgen zou hebben als / het hanteren van het veto-recht,, in lijn- / rechte strijd is met het Handvest.

Wij zijn wat uitvoerig_ op deze kwestie! ingegaan, omdat wij vermoeden dat zij bijl mogelijke verdere behandeling van de Indonesische kwestie in de Veiligheidsraad]! nog voor ons van belang kan. zijn. J

Een voorstel, ingediend door China en? Australië om de consuls in Indonesië con-J trôle te doen uitoefenen, werd aangenomen« met 7 stemmen vóór en 4 onthoudingen,^ o.a. van Engeland en Rusland. X>e telé-i grammen maken geen melding van het tel niet doen van deze resolutie op grond van« de omstandigheid dat twee van de Big Five; zich van stemmen onthielden. Wij moeten; dus aannemen dat dit" voorstel niet van, principiële aard geacht werd en dat hetjj geen bindende interventie van de Veilig-tj heidsraad beteelcent.

Een Amerikaans voorstel om Nederland ertj Indonesië uit te nodigen, elk een lid van; de. Veiligheidsraad aan te wijzen, welkoi twee leden dan een derde lid zouden aanwijzen om „goede diensten” aan te bieden,

werd aangenomen met. acht stemmen y66r en drie onthoudingen. Of hierbij alle permanente leden vóór stemden, is tot dusver niet bekend. Het lijkt trouwens geen beslissing van principiële aard.

TV ij staan dus opnieuw voor de vraag: wat nu?

Men behoeft geen pessimist te zijn om — gesteld dat beide partijen op de aanbeveling van de raad ingaan — te veronderstellen dat het nog wel even duren zal vóór de uiteindelijk aan te wijzen bemiddelaar zijn taak heeft aanvaard.

Zullen wij tot zolang in een voortduren van de bestaande situatie hebben te berusten?

ft

Het lijkt volslagen ónmogelijk.

Onze verlieslijst is tijdens het „staakt de vijandelijkheden” praktisch even groot als daarvoor.

Wij kunnen onmogelijk zeggen dat wij overal in de door ons bestreken gebieden

reeds recht en veiligheid gebracht hebben. Wij hebben, dank zij de eerste beslissing van de Veiligheidsraad, \vraardoor wij dan weliswaar niet gebonden waren doch waaraan wij dan toch gevolg gegeven toch gevolg gegeven hebben, slechts half werk kunnen doen.

Dit wrekt zich met de dag steiker en sterker, vooral door de druk, die Djokja via zijn radiozender blijft uitoefenen om voort te gaan met roven, moorden en vernielen.

In deze penibele situatie zijn de Nederlanders de enigen, die Indonesië, en daardoor de wereld, „goede diensten” kunnen bewijzen en wel door met spoed en met kracht een eind te maken aan het Djok- jase bewind.

De Nederlandse Regering staat hier echter, gelet op de internationale verhoudingen, voor een zéér moeilijke beslissing.

Batavia, 26 Augustus 1947.

POLITIEKE REDEVOERINGEN

VAN MOOK RICHT ZICH TOT HET BUITENLAND

It is obviously difficult in a world, where the forces of order and disorder, of totalitarianism and democracy are still contending, and where every country has its own national and international difficulties, to understand what is happening in Indonesia. A screen of phrases, slogans and accusations is hiding the realities for those, who have no time or no inclination for a closer inspection of the facts. And although it is patently 'absurd to suppose that the Netherlands would be so foolish, so stupid, so criminal as to undertake a reestablishment of colonial rule, we are accused of just that foolishness, that stupidity, that crime. »

In order to understand what is really happening in Indonesia we have to go back to the Japanese war and to recognize a few fundamental facts.

It has been the unhappy fate of this country that it was subjected to Japanese rule for a longer period and isolated in a more absolute way than any other occupied country in South East Asia. It was almost completely by-passed by the Allied forces. It had no contact with the Allied world, and was not directly liberated by the Allied armies, like Burma or the Philippines. It was not allowed to maintain its own administration, like Siam or Indo-China and therefore suffered the full impact of Japanese terrorism and Japanese propaganda. It could know almost nothing of what was happening in the free world. And its

De „It. Gouv. Generaal heeft op 20 dezer via Radio Batavia de houding' van Nederland gedurende (je afgelopen jaren tot op heden andermaal belicht. De Indische pers liet de Nederlandse rede en haar vrijwel identieke Maleise zusterrede voldoende recht wedervaren. De op dezelfde avond door Dr. van Mook uitgesproken Engelse uiteenzetting' onzer politiek wijkt echter in vele opzichten van het voorafgaande Nederlandse betoog af, doordat andere facetten ten behoeve van het minder goed georiënteerde buitenland in het volle licht werden gebracht.'

Wij menen er goed aan te doen deze zeer uitvoerige en belangrijke uiteenzetting van de Landvoogd, die o.a. door Amerikaanse- zenders werd ge-relayëerd, in extenso op te nemen.

leading citizens, Indonesian, Dutch, and Chinese, were interned, tortured and killed on a larger scale than anywhere else in this region.

The Japanese never intended to establish anything like selfgovernment or independence in these islands, as long as they hoped for victory. They eliminated the righteous and put the subservient, the selfish and the cruel in their places. They corrupted

the youth and wrecked the system of education; they undermined the administration and ruined the well-balanced economy of the country. They were hated and imitated at the same time; many of those, who resisted them, learned to follow their example of terrorism and corruption.

When their defeat became certain the Japanese suddenly reversed their policy. If they could not keep the Indies, they would leave them in such a state of disorganization that a decent reconstruction would become almost impossible.

They misused a very genuine and respectable Indonesian nationalism for their own purposes. They had to act in a hurry. On August 8th 1945 Mr. Sukarno and Mr. Hatta were ordered to appear before the Japanese C. in C. of the Southern Area at Saigon, Field-Marshal Terauchi, to get their instructions. On August 14th they returned to Batavia. On August 15th Japan capitulated. On August 17th the Republic of Indonesia was proclaimed, after a very confusing game of political chess in which the Japanese Military Government remained practically neutral, but several influential Japanese acted as sponsors.

The idea of a republic appealed strongly to the nationalistic imagination. Its organization, however, was weak and chaotic. One might even say that, initially, the central authority rested on the golden voice of Mr. Sukarno, the same voice that until only a few months before had called upon the Indonesians to destroy the Allied forces and had lured thousands of them into the battalions of Japanese labour-slaves, to be worked, starved and tortured to death in far off jungles.

Then came the tragic history of the execution of the Japanese surrender. On the same 35th of August 1945 the Allied Command in the Netherlands Indies was transferred from General Mac Arthur to Admiral Lord Louis Mountbatten; to a command, which was necessarily unprepared for the task.

Not until the 29th of September the first few British and Indian with some Dutch and Indonesian troops landed at Batavia; during the next month a few other narrow bridgeheads were occupied on Java and Sumatra. The Japanese forces practically interned themselves and passed over the bulk of their armaments to the more violent and irresponsible groups of the Japanese-trained Indonesian auxiliaries and youth organizations. Over a hundred thousand internees were barely saved by the occupying forces. Murders and kidnappings were the order of the day; destruction, in several places, was much heavier than during the whole war.

The first Sukarno government contained a number of notorious collaborators. In November, however, Mr. Shahrir came to the front and formed a new administration by expelling the collaborationist and criminal elements. The possibility of a new relationship between the Indonesians and the Dutch seemed to have come into existence, it has been, the consistent policy of the

Netherlands Government to try to reinforce the constructive elements in the republic in order to build up a real governmental organization. Outside the republic, in East Indonesia, and Borneo, where the elimination of the Japanese had been achieved much quicker, law and order were gradually restored and regular Indonesian Governments came into being. It was our hope that, together with the republic, they would be able to form, in the near future, a sovereign, federated United States of Indonesia, allied with the Netherlands in a real Union, which would be able to provide the personal and material assistance indispensable for the reconstruction of the country. This was laid down in the Linggadjati agreement.

This hope has not been fulfilled. At first it looked as if, slowly but surely, the constructive and idealistic forces in the republic would succeed in getting rid of the bad influence of Japan. They did not succeed. The arms remained, principally, in the hands of irresponsible groups led by major and minor warlords, who were not interested in the restoration of orderly government. They owed their power and a comparatively easy living to the fact that they were armed and could requisition whatever they wanted or needed. There was not only a more or less official republican army; apart from that at least three political parties and several individuals had their private armed bands, flanked by groups of regular highwaymen. And to their resistance was added, in the course of 1946, another and possibly still more disastrous influence.

Java and Sumatra contain one of the most highly organized machineries for the production of essential tropical foodstuffs and raw materials. The owners and managers of this machinery had been driven out by the Avar; the machinery itself had deteriorated but remained valuable. Stocks of its products were lying idle in the interior. They could be made available by cooperation between the Indonesians and the Dutch; this was essential for the restoration of prosperity. But this would, mean, at the same time, the direct loss of a potential plunder worth many hundreds of millions to those, who were in power and to an increasing group of individuals and organizations outside Indonesia, who were greedy to participate in selling out or receiving other people's property.

The needs of the world offered a ready excuse for a smuggling operation on an unprecedented scale, offering huge profits to the traders and a nice rake-off to the republican authorities at the shipping ports. Corruption, already inherited from the Japanese, increased tenfold. To the opposition of those, who had reason to fear the restoration of law and order, was added the opposition of those, who would lose by a restoration of property.

This is the reason why, despite the best intentions, neither the truce nor the Linggadjati agreement can ever really be implemented on the republican side as long as the power remained in the hands of the warlord, the gang leaders and the

profiteers with their armed guards, even though it means the absolute ruin of the country. We have tried in every way to strengthen the hands of those, who saw the perils for their people, but they are powerless against organized terrorism. This is the fundamental reason why the republican government refused, a cooperation in practice, which they had agreed to on paper. It would have meant the inspection of accounts, which would not bear inspection and of which we have found many examples during the last few weeks. Under duress they had to keep up a hostile propaganda, casting suspicion on our intentions and inciting the Indonesians against us, in order to cover the real resistance of those, who had a vested interest in disorder, under a cloak of patriotism. But in the long run this propaganda proved insufficient wherever real contact was established; to prevent a natural cooperation it had to be supplemented by terror.

This is the reason why, ultimately, a policing action was inevitable. Of course those who felt themselves threatened cried that it was a colonial war; the outcry was taken up in the world by those, who were deceived by appearances and republican propaganda; by those, who had or meant to have a share in the liquidation of Dutch and other foreign interests in Indonesia; and by those who foster political unrest as a means to their own ends.

But, on the other hand, the results of the action have clearly demonstrated that we are not waging a colonial war at all, but that we are fighting, with the Indonesians, against the evils of the Japanese inheritance, in order to create the conditions necessary for the formation of a real, democratic and decent government of Indonesia. v'

The breakdown of the negotiations concerning the implementation of the Linggadjati agreement was not caused, as the republican spokesman wish to suggest, by a unilateral interpretation or a highhanded and uncompromising attitude on our part.

There was no doubt at all that foreign relations, under the agreement, were to remain with the Netherlands foreign service until the United States of Indonesia would be constituted. Yet a self-appointed Australian trade-commissioner of the republic, who had even been declared unacceptable by the Australian Government because of his questionable character and doings, was not dismissed. Haji Agus Salim went on his travels after the signing of the agreement; his mission was explained by Mr. Sjahrir in evasive terms, until the news that he was concluding treaties behind our back could no longer be hidden. In several places Indonesian agents, sometimes dozens at a time, appeared, generally engaged in illicit trade and having a good time on the proceeds. The story of the secret documents, which were stolen from the Special Commissioners Office in Singapore

by such Indonesian agents during the Linggadjati negotiations is well known.

It was the same with regard to other clauses. The restitution of non-Indonesian property, which had been agreed to unconditionally, was made subject to all kinds of conditions. Meanwhile, the sale of this property continued. And long before any action was contemplated the destruction of non-Indonesian property was planned and, in several places, put into execution. ,'

What we found in the areas where our troops restored law and order, made it abundantly clear that it was impossible to implement the Linggadjati agreement without exposing conditions of graft, fraud and incompetence prevailing particularly among the armed bands and the profiteers, which simply could not bear exposure without reflecting on the republican government, because it tolerated or had no power to abolish them.

Meanwhile the decent people and the suffering masses were becoming more and more restive. Requests reached us, in growing numbers, to step in and clean up the situation. There was a constant and increasing stream of refugees, seeking protection within the narrow perimeters held by our troops. ■ And yet our proposals for the formation of a dependable police force and the withdrawal or disbandment of all military and semi-military organizations were rejected. ' "

The truce, concluded on October 14th 1946, was practically ignored by the local republican commanders. Six days after the Linggadjati agreement was accepted by the Netherlands parliament, the republican C-inC., general Sudirman, incited his troops to attacks, which forced us to enlarge some perimeters in order to give an adequate protection to the inhabitants. " That we did the utmost to keep the 'truce is clear enough. There was, as recent events have shown, certainly no military reason, to remain cooped up, month after month, in narrow and overcrowded areas, blockaded and harried by irresponsible gangs who felt safe on the other side of the perimeters.

We would not have begun our action* had there been a general hostility, or had the republican government been really gaining authority over the armed gangs and the profiteers. The outcome of the action proved that neither was the case.

The action itself has exploded the fiction of a national war. There was not a sign of popular resistance. We had not a hundred killed or missing, but the armed gangs of the republic killed many more of their own people to terrorize them into hostility. Even with these thoroughly Japanese methods of destruction and violence they did not succeed. They only destroyed and killed, in a last effort to maintain their own privileged position, ' hundreds of harmless and defenceless citizens. Chinese and Indonesian and Eurasian, men, women and children and thousands of homes.; Thousands of people were made . destitute, driven away or herded together without food, shelter or protection.

The government organization we found was in most instances deplorable. There certainly still were districts where the local administration was tolerably good, and in a few exceptional cases even excellent. But those districts constituted a minority, and the area of reasonably good government was dwindling. In many cases the honest civil servants had been dismissed and replaced by incompetent yes-men. Generals of the type of general Moestopo, the dentist who presided over the horrible murders by a so-called people's tribunal in Surabaya in October 1945, were in supreme authority. A feeling of relief spread wherever such authority came to an end.

When we stopped our action in conformity with the resolution of the Security Council the violence on the other side increased. Our gesture was interpreted and broadcast as a military defeat; the dispersed bands took heart; in Djocjarta the wildest rumours about republican victories were spread and believed. Orders were given, formally, to cease fire, but at the same time orders were issued to continue hostilities and terrorism in the territories occupied by our troops.

The republican propaganda, too, continues along Japanese lines. Every time something comes to light which does not look too good for the republic, Djocjarta at once accuses the Dutch of having either done or provoked it. When we captured some flamethrowers, the republican propaganda yelled that we were using those instruments which our army does not possess. When the first Japanese were killed or captured among the Indonesian bands, Djoc- ja put out that we used Japanese as shock troops.

When they murdered a number of Chinese and burnt their houses, the excuse was that these people, who have been notoriously shy of mixing in the conflict, had been fighting on our side. And when they recently fired the city and the oil installations of Pangkalan Brandan, more than ten miles beyond the line where we had halted, depriving four thousand Chinese of their homes and goods, a fictitious Dutch attack was described to explain this deed of wanton destruction and cruelty. Mr. Sjahrir, unable to free himself from the republican machine, continues this tradition at Lake-Success by imputing to the Dutch' troops the much advertised, scorched earth policy" of the republic, of which our men found the dreary results wherever the republican forces had passed and fled.

I shall not analyse these tactics any further. There remains little truth in the statements even of the foremost republican representatives. On July 5th 1947 prime minister Mr. Sjarifuddin ordered his people to collect the remaining six to seven hundred Japanese still hiding in republican territory in order to send them back to Japan. This sounded well, because until then the republican government had consistently denied that there was even one Japanese left within the republic. But it was an empty gesture. Several Japanese were killed or captured during the action, and in Cheribon

an authentic document was found, dated July 4th, 1947 and containing the names of 42 Japanese, in the service of the republic, with their Indonesian aliases.

Mr. Sjahrir stated at Lake-Success that our present, forces exceeded by 30,000 the number fixed at the date of the truce. He was, however, kept fully informed about our military establishment until he resigned as prime minister and knew that at that time the number was about 6,000 below the limit. He may be told that at this moment there is indeed a slight excess of

231 men. He never was able to inform us about the real numbers of armed republicans.

We have stopped our action in order to reaffirm our willingness to try every method of minimizing the use of force. We thereby gave the present republican government one more opportunity to revise its aggressive attitude and its violent methods. Up till now it has shown no sign of such a change. On the contrary, it has tried everywhere to reorganize its terrorism and to extend its destruction.

The fact that we halted our troops caused widespread consternation among the inhabitants of the territories on Java and Sumatra which they occupied. They implore us not to withdraw and never to deliver them again to the mercy of the republic. Djocjarta decries these requests as Dutch machinations, but at the same time orders are issued to kidnap, kill or mutilate these peaceful citizens, their wives and their children. The list of victims makes dreadful reading and is lengthening.

But the areas that have been made safe are widening. They shall remain safe. The authority of the present republican government can no longer be recognized there; it has lost its right to obedience, as it has lost the confidence of the inhabitants. We shall carry the responsibility for law and order until the Indonesians themselves, in cooperation with the inhabitants of other races, take over the responsibility. The government, a real and decent government, is rapidly being organized there and shall have every assistance we can provide. The Japanese-inspired nightmare is passing and shall not return.

At the same time the opportunity for Djocjarta to change its attitude and its methods is still open. But it cannot continue to be open indefinitely. Neither the Indonesians, nor the world, nor we can tolerate the continuation of a regime which holds its own by murder, arson and torture. It is possible to hide these things for a time, or to excuse them temporarily as the excesses caused by an excited nationalism. But there can be no liberty under a terror and terror would not be needed to rally the Indonesians in the defence of liberty, if it were really threatened.

The accusations levelled at us, on false or mistaken premises, cannot make us feel guilty or ashamed. Together with the Indonesians we are curing the body politic of a Japanese infection. Together with them can at last begin to rebuild the country and to shape the really free nation it

deserves to be. The destruction ordered by the republican government may seriously impede the progress of the work. But the liquidation of the Japanese inheritance is a gain., which far outweighs the loss. And at the same time this loss had revealed that, in the last resort, there is a better motive than power or profit in the love for this country.

We shall not allow Japan the ultimate

victory for which its agents have worked and plotted. Indonesian nationalism does not imply the forcible expulsion of the inhabitants of other races, nor isolation from the Western world, because the hostility of DjocjAKARTA has not taken root. And where there is no enmity, the forces of law and order, of honesty and decency shall prevail over those other instincts of violence and greed and distrust, which are trying to wreck the post-war world.

VAN KLEFFENS VERDEDIGT NEDERLAND IN DE VEILIGHEIDSRAAD

Two weights and two yardsticks.

First of all, it is my duty to register on behalf of my Government a word of disappointment, complaint and protest in respect of the way in which the Security Council dealt with what we consider perfectly reasonable requests on our part. Not all the points I have in mind were of equal moment but they all point towards the same thing, reluctance on the Council's part, to use no stronger word, in adequately safeguarding our interests. This first became apparent when, knowing that my Prime Minister wanted to speak over the telephone. I asked for two hours suspension of discussions because I did not know whether the premises, on which I was basing the conduct of the case I have the honour to defend, were still valid or whether they were not. This was debated and thereupon refused. The second point I have to complain of is the way in which the question of the admission of Eastern Indonesia and Borneo was disposed of. When we dealt with the admission of the Indonesian Republic, admission was expressly granted on the basis that there was neither a definition nor a determination of the Republic's status or any provision or text on which the admission rested. Yet when we discussed yesterday the admission of Eastern Indonesia and Borneo there was every attempt at a definition and determination. I protest at this although I realize that it is for the Council and for the Council only to decide whether and in what measure it wishes to lay itself open to the charge it uses what the Belgian delegate called the other day two weights and two yardsticks (*deux poids et deux mesures*), I particularly complain about the fact that there were council members who said without being contradicted that the admission of people appointed by democratic process by two states as their spokesman, might complicate matters and should therefore be refused. It goes without saying that intervention of a third party in any lawsuit is just like hearing witnesses and to a certain extent complicates matters. But is that in any country where respect for the law prevails a reason to refuse intervention or not to hear witnesses?

The security Council is treading on the most dangerous ground.....

I suggest that the Security Council is treading on the most dangerous ground when it takes that road. Its reputation of impartiality cannot but suffer if it does. Finally, sir, I was and am sorry that the Council at an unreasonably late hour refused to hear me yesterday. Far be it from me to question the Council's right to refuse me an opportunity to speak. What I complain of is that in my own and other peoples' judgement my Government's case was thereby put at a disadvantage. Why all this? I shall now briefly advert to Mr. Sjahrir's statement. It undoubtedly was an admirable presentation of a case which it was difficult to argue. Its basic weakness of course was that it consisted of a highly coloured chronology, coupled with slogans about the Atlantic Charter and generalisations of a very imprecise character. It was in other words a plausible document, addressed to an uninformed opinion rather than a precise factual statement. I do not propose to discuss point for point the various allegations made by Sjahrir, having asked my Government to do that in a public detailed statement if they wish to make such a statement. What

I want to do is to give you grim raw facts from the conditions in the republic, seen, not through the rose tinted glasses Sjahrir upheld before you, but through the uncoloured medium of a stark reality. The republic's territory is a strong and striking contrast with the autonomous states Borneo and Eastern Indonesia and has never ceased to see turbulent armed clashes between a—more or less—regular army, armed political groups and armed bands. At present the Netherlands troops have a difficult task safeguarding the population against terrorism by stray republican troops and other armed bands. It is a sad and striking fact that the republican Government appears to be unwilling or unable to systematically counteract this wanton use of force and this arbitrary violence. As a result of its inadequacy in this and in other respects, the attitude of subordinate republican authorities, their police and influential citizens vis-à-vis these armed elements is correspondingly weak.

The nature of the devastations wrought by the republicans shows that there is system in their madness. It is largely directed against foreign property. The country's economic future does not interest these wild elements. Devastation, arson, murder are the order of the day. Their worst excesses seem to have taken place against the Chinese. But the indigenous population and the Eurasians suffer equally cruelly. It appears to be difficult for many people to realize what are grim facts from the situation and especially how widely it is at Variance witji the incessant statements of the republican propaganda. It is a regrettable fact that the cliché picture of poor Indonesians struggling to obtain their freedom has taken possession of many minds and yet nothing could be more inaccurate. The republican inhabitants can have that freedom at any time just as the inhabitants of Borneo and Eastern Indonesia obtained it. All we want is to end anarchy and chaos. In other words, it is not we, Netherlanders, who stand in the way of that freedom; it is the lawlessness which the inept republican Government never yet succeeded in controlling. That Government—there are, I believe, some thirty ministers in Sukarno's present cabinet—rests with people who have arms but whom it cannot control. There were originally many good elements among those who supported this republican Government. But gradually ultimate control was seized by less desirable people until now the republic's affairs are dominated in reality by those who during the Japanese occupation delivered thousands of their own nationals to the enemy to serve as slave labour, those who organised peoples tribunes which they caused to put to death thousands of innocent people, those who appropriated property belonging to others and who grew rich by theft, extortion, corruption; the terrorists, the profiteers, the job seekers and all those 'immoral and undisciplined elements who come to the surface in any widespread upheaval anywhere. I ask you, gentlemen, whom now do you want to help? These people, or decent citizens whom we are supporting? Already your action, though impelled by a generous sentiment, has given new hope, boldness and energy to the bad and despondency to the vast majority. Why look at these fearful issues, on which so many million futures depend, through distorting lenses of an inapplicable cliché which I mentioned a few minutes ago? Are the U. N. O.'s organs to be blinded by theories and generalisations or do you recognise that you must take facts as they are, judging each case on its true merits? You know best where your duty towards decency lies. But what so far you do not appear to have understood is that, contradictory though it may seem, your cease fire request resulted in murder of hundreds of innocent people. I beseech you to ponder that carefully. Fundamentally what we have to contend with are remnants of Japanese ideology, Japanese methods, Japanese indoctrination. Do you think I exaggerate, Mr. President? Allow

me then to call a witness whom I think no one will challenge. I mean Sjahrir himself. There was published in November 1945 by the Republican Information Service a pamphlet by Mr. Sjahrir, entitled: „Our Fight”, from which I beg leave to quote two passages:

Dr. van Kleffens. Calls a witness

.....In generaal the secret Japanese societies, the black dragon, the black fan and others, originating from the Japanese fifth column, the Kempeitai, Kaigun and others, strongly tuned to our youths spirit and they have influenced their spirit to a certain extent. Though in many cases our youth maintained their hate of the Japanese, their hearts were unconsciously influenced by this Japanese propaganda and their attitude and their thoughts were even often similar to those of the Japanese. Their enthousiasm is shown in the first place in abhorrence of foreign races, in reality indicated by the Japanese as enemies: allied people, Netherlander, Indo-Europeans (our own race), Amboinese, people from Minahasa, both our own race, and Chinese. The aim was nothing else if need be, than to hate the whole world with the exception of the Japanese. This was the situation before the declaration of the independence of Indonesia and these are also raw materials for the construction of a free Indonesia. When the free state of Indonesia was proclaimed the governors were mostly previous civil servants or helpers of the Japanese. This forms an obstruction to freeing our community from the Japanese influence, which is dangerous to our youths mentality. All unrest in our community is directed by our youth to aversion of foreign people present in our country, to marching with lances that have now already grown into murder, robbery and other tendencies, which, seen from our viewpoint, of the social struggle, are worthless or even reactionary, as every fascist deed will always be reactionary^ The late arrival of the allied army to relieve the Japanese who had no further desire to rule, gave a good opportunity to the Indonesian Republican Government to establish the Indonesian Republican authority. This however did not have the desired effect. The main reason is that the leaders of the Indonesian republic were not strong enough; many of them had been accustomed "to bow and scrape to the Japanese or Netherlander.

Their spirit is uncertain and it is clear that they are incapable of acting and carrying responsibility towards the Japanese who presented them with the preparations for a free Indonesia.

Finally they took into consideration that thanks to the cooperation with the Japanese they were able to take command.

Therefore it was possible when the Japanese power lessened and later crumbled and in addition was not superseded by the military allied power, that the state of the Republic Indonesia could not organise their own national authority and seems to be an ungoverned state and an

ungoverned people. Eestlesé people which did not yet get their training and did not yet know how this social problem stood in connection with government. Through this a confusion was caused that increased more and more. In this state the people's agitation had many undesired and uncontrollable results caused by persons who induced to agitation. Murder and robbery of foreign people were understandable in circumstances which prove clearly the weakness of the Government of the Indo- sian Republic which was not yet considered by the people to be a government it has to take into account and has to respect".

I have exaggerated Mr. President? No more in this respect as you will have seen than, alas, in any other respect. Nowhere did we meet in the course of our action with people burning with indignation at what we were doing; on the contrary, there was relief, although tempered with fear that the lawless elements might regain control. And they may regain control if you take upon yourselves the dreadful responsibility of supporting the republican Government as now constituted; Think of what that would mean to thousands of peaceful folk, indigenous and Chinese.

Their blood will be upon you

Their blood will be upon ' you, not on us. I go so far as to say: you may have to ask us yet on humanitarian grounds to resume and complete our efforts to save the people from this unobeyed Government. Meanwhile we shall take upon ourselves as best as we can to protect these peoples, conscious as we are of our special responsibility in this matter. Who is there who thinks that arbitration boards are in these circumstances anything but cruel mdckery and hollow expedient? You can arbitrate differences of opinion with orderly and well established governments, such as these of Eastern Indonesia and of Borneo, but not with the not obeyed government of the Republic, unable to carry out any word given. ; This having been said I come to the Australian draft resolution. That draft clearly implies that this Council has jurisdiction to hear this case. Now I submit that having heard all the statements that have been made the Council is now sufficiently enlightened to decide at last on the previous question (la question préalable) a question which by its very nature must have precedence in this—as in all other cases. That is: the question as to whether or not the Council has jurisdiction. I submit, sir, that we cannot go on day after day, meeting after meeting, as if the Council has jurisdiction, when there are so grave doubts, to say the least, that the Council has any jurisdiction in this case at all. This all important question of jurisdiction in this case is implied in the Australian resolution. It sometimes seems to me that there are some members of the Council, who are inclined to make the United Nations act even if it has no right to act, simply because they or many people

outside would like the United Nations to act The United Nations öcored a success with the in-vitatioii to cease^ fire. We accepted it. But let the Council beware of such precedents, which in course of time may bother your country just as my country may I be bothered now. What may be hailed now as a triumph for the United Nations may well prove in course of time to be the first step on the road to its ruin, for no public body will endure that it oversteps the ^written limits of its own jurisdiction. I should like to recall, Mr. Président, that the Netherlands Government has' accepted the Council's wish that military action should cease, not because it recognises the Council's jurisdiction in this matter, which it expressly did not, but because it wanted to take into full account humanitarian motives, which no doubt were the foundation of the Council's action. That is about as far as the Netherlands Government can go. We think it is a dangerous precedent to see the Council being led step by step towards the assertion of full jurisdiction, which it so manifestly does not possess. First the Council was requested to ask for a cease fire. Now the Council is asked to appoint a commission to supervise the cease fire and to report on the situation in Indonesia. What will the next step be? Will the ■ Council next be asked to pronounce on the merits of the question which gave rise to our action? A very dangerous technique, that step by step technique is being inaugurated here, technique to which the Netherlands Government will not be a party. The Netherlands Kingdom is one of the original members of the United Nations. In conformity with article 73 of the Charter the Netherlands Government is responsible for the administration of the territory, of which the Republic Indonesia forms a part. The Netherlands Government has undertaken in full accordance with the principles of chapter two of the Charter to give at an early date selfgovernment to peoples of Indonesia. In conjunction therewith the Netherlands Government has undertaken to sponsor the United States of Indonesia to be sponsored by virtue of the Lingga- djati agreement for membership of the U.N.O. In spite of all the differences that have arisen the Netherlands Government maintains her firm resolve to carry this constructive constitutional program into complete effect, conscious of the importance of thé matter. If then we hold that the Security Council should refrain from appointing a commission as suggested - by Australia, the Council .having no jurisdiction ~to that end, this does not mean that our attitude in this matter is purely negative.

Two Dutch proposals

I am authorized to say that he Netherlands Government is prepared to propose to the Republic: firstly, that they each designate one state, the two states so designated to be asked to ^ppoint one other state which is considered by them to be completely impartial. This impartial

state, if it is willing, would then' send a number of its nationals to Indonesia to inquire into the situation, to supervise the cease fire, and to see what conditions it obtains. It should further be understood that the report they would make to their government should, be given the widest publicity. In case the Republic fails to accept the unequivocally good offices of the United States, this third truly impartial state could at the same time be empowered by the Netherlands Government and the Republican Government to use its good offices for a twofold purpose: firstly to bring about immediate resumption of the discussions between the two parties; secondly to report on the situation as it has developed up to date. That is our first proposal although it—, is still uncertain whether we can make use of the generous United States offer of good offices. My Government second proposal is that all career consuls stationed in Batavia shall jointly and immediately draw up a report on the present situation in the islands of Java, Sumatra and Madura. We hope that in this way an important contribution, will be made towards obtaining an impartial and unbiased understanding of the actual facts and circumstances, which my Government would warmly welcome. My country is therefore requesting those countries that have career consuls or consuls general at Batavia to give the necessary instructions to this effect to their representatives. I hope I have sufficiently pointed out the constructive character of these proposals. These, Mr. President, are the proposals my Government have authorized me to make, and which, if implemented, will open the way to a practical solution of the present difficulties. I feel obliged however to stress that if the resumption of the discussions between parties would bring the Indonesian Federation, that is to say the United States into debate, other member states of that federation too will be invited to partake in the discussions. That is a matter of common fairness. In the second place I cannot state emphatically enough that it is not sufficient for the Government of the Republic to declare that they have given the cease fire order, but that that order

must become effective and be obeyed and the Government at Djocjakarta must immediately stop their present campaign of incitement by radio and by word of mouth to such subversive action. It must be clearly understood by the members of this Council, that it is asking the impossible to expect that the Netherlands Government continue their observance in the strictest sense of their order to cease hostilities if at the same time the forces of the Republic are carrying on their open and subversive warfare. Moreover there still is the United States offer of good services. We have accepted it without reservation. So far the Republic, in spite of clever words, has not done that in such an unqualified way as is obviously necessary. It goes without saying that our acceptance will continue to hold good and any suggestion I have made as being acceptable and desirable to us would of course only be acted upon in consultation with the United States, should their good offices be accepted by both parties. If not, even then we wish to proceed with the investigation, but not with an investigation, ordered by the Security Council, this Council having no jurisdiction. We are all for a commission or an investigation, but we hold that the Security Council has no right to establish one. To those members of the Council, who in the Greek case say that sending a commission cannot be tolerated because it constitutes an infringement of the sovereignty, can you possibly advocate the opposite in the Indonesian case? Whatever the status of the Republic, everybody agrees, including the Republic — see their letter to the United States Government of 11th July—that in Indonesia the Netherlands still have sovereignty. In the Greek case a sovereign power accepts a commission. Some members here say that nevertheless there is an infringement of sovereignty. They are literally „plus royaliste que le roi” but in their eyes this constitutes an infringement of sovereignty. How much more serious is that infringement in this Indonesian case^ where a sovereign power categorically objects, not to a commission, but a commission, instituted by the Council. I enjoin the Council to act quickly.

INDISCHE PERS

NEDERLANDS

NEDERLAND IN DE VEILIGHEIDSRAAD

„De Rond© Tafel” (v2 -mnd. tijdschrift — Batavia)15

De lof der zotheid.

Een van de hachelijke verschijnselen van de laatste tijd is; dat de wereld blijkbaar haar gevoel voor humor verliest. Getuige het gebeuren in 's werelds debatingclub te Lake Succes, waar de beste diplomaten van

elf landen zonder een spier te vertrekken elkaar zaten te vertellen dat in dit Azië —■ waar China verscheurd wordt door burgeroorlog; waar India zich, om dit lot te ontgaan, al van te voren splitst en desondanks de raven van Calcutta, Amritzar en vele andere plaatsen vet ziet worden; waar in Birma acht ministers tegelijk worden vermoord en kommunistische benden delen van het binnenland beheersen;

waar in Indo-China al bijna een jaar de oorlog tussen de Fransen en Viet Nam duizenden slachtoffers vergt, — dat in dit werelddeel de vrede en de veiligheid in gevaar werden gebracht door de Nederlandse actie op Java en Sumatra...

..... Vroeg men zich één ogenblik af, wat het belang van de volken van Indonesië vergde? Niemand voelde iets voor zulke complicaties. Men speelde zijn eigen spel, precies als in de tijd van de zo verguisde geheime diplomatie.

In eerste instantie was daar de big tfad bear, die dit keer stil kon afwachten; het moet prettig voor Gromyko geweest zijn, dat nu niet een satelliet als de Oekraïne maar Australië en India zijn straatje veegden. Wat vervolgens Australië betreft, laat ons met onze zeyentig miljoen Indonesiërs beschaamd staan tegenover de ontvolkte vlakten van kolonel Hodgson, kampioen der verdrukte inheemse volken.

Dat Polen met zijn grote buur meedoet, is vaste gewoonte, en zo waren er dus drie. Syrië, dat met andere Arabische staten^ zijn prestige op het spel zag staan wegens de voortijdige erkenning van de snel ineenschrompelende republiek, was onvoorwaardelijk een vierde stem.

Frankrijk, Groot Brittannië en België waren daartentegen drie vaste stemmen tegen: het Verenigd Koninkrijk als een met nog onvervalst-koloniale gebieden, Frankrijk op spelden gezeten wegens Indo-China en Madagaskar, en België — dat immers voor zijn Congo niets te duchten heeft — als de enige onpartijdige, of misschien zelfs beïnvloed door de solidariteit van goede buur.

Uiteindelijk ging het dus om twee groten — China en de Verenigde Staten —, en twee kleinen: Columbia en Brazilië. Wat kan er prettiger zijn voor twee Latijnse landen dan om geheel gratis de Arabische Liga een plezier te doen, vooral met de conferentie van Havanna ip het vooruitzicht, waar een kleine tegenprestatie haar geld . waard zal zijn ?

Anders lag het natuurlijk met China. <?hina was de enige, die wist, wat er hier gaande s was

..... Hier was onze kroongetuige. Maar (jhina zweeg. Zwijgen wij ook. En laten onze Chinese vrienden niet bezorgd zijn; als straks hun landgenoten weer bedreigd • mochten worden, zullen er opnieuw vrijwilligers klaar staan om hun leven 'voor hen te wagen, zoals in Singosari en elders

..... Nederland had fier en afwijzend kunnen heengaan. Plet verkoos, samen te gaan met Amerika, dat evenmin als wij in Indonesië chaos wenst en dat meer dan wie ook. de middelen bezit orri het te helpen opbouwen. Op een moment, dat de T.N.I. Java brandschatte, was d^t een verdedigbare keus. Overigens begint de zaak pas, en met deze samenstelling en mentaliteit van de Raad van Elf zijn nog de gekste dingen mogelijk.

„Het Dagblad” (Batavia)

15 Aug.

Hellend Vlak.

..... Wie nog even illusie mocht koesteren, dat do smeekbede van de Indiërs ter

Oostkust Sumatra aan.Nehru om toch niet blind te zijn voor de werkelijkheid van moord, roof en brandstichting in de Republiek en geen beslissingen te nemen, die noodlottig kunnen zijn voor hen en voor geheel Indië, zal wel spoedig merken hoe weinig kijk hij wel heeft op de krachten, die de wereldpolitiek beheersen en richten. Dit document zal zonder den minsten twijfel door Nehru terzijde worden gelegd, doodgezwegen of gebrandmerkt als het werk van Nica-Indiërs. Wat deert het hem, dat buiten India duizenden zijner landgenoten hun leven moeten offeren op het altaar van den rassenhaat; in zijn eigen land verschillen de toestanden toch niet essentieel van die in de Republiek. Ook daar zijn onverdraagzaamheid en terrorisme endemisch. ,

De redelijke, overweging in deze houding is ten enenmale afwezig: slechts het overprikkelde sentiment is de blinde drijfveer tot het met voeten treden van de meest elementaire beginselen van het Volkenrecht, dat er toe geleid heeft, dat vertegenwoordigers van de Republiek als gelijkwaardige partij in den Veiligheidsraad zullen worden gehoord en de toelating van de-vertegenwoordigers van Oost-Indonesië en West-Borneo geweigerd is; wijlen de Volkenbond heeft het in zijn slechtste dagen nog nooit zo bont gemaakt.....

„Nieuwe Courant” (Soerabaia), 14 Aug. 1947 Stormen.

..... Onder aanvoering van een onder een communistische terreur zuchtend Australië gaat men nu Nederland te lijf. Dit is een klein land, en men denkt zich met, dit land te kunnen veroorloven wat men een ander niet durft aan te doen. De halve wereld schijnt zich op ons te werpen '.

..... Australië is een land dat kermt onder de dictatuur van de extreem linkse partijen en het maakt zichzelf nochthans wijs tot de democratische landen te behoren. Een van de democratische beginselen is wel leven en laten leven, doch de kortzichtigheid van deze rode regeerders zal er op. uitlopen dat het nu reeds angstig geïsoleerde land als vooruitgeschoven blanke voorpost te midden van het roerige Azië nog geïsoleerder zal komen te staan, en het absorberen van dit grote land met zyn kleine aantal inwoners zal nog belangrijk versneld worden door de geboorneerdheid van zijn regeerders. Wien de góden willen verderven

Zo gezien geeft de binnenlandse toesta,nd van India alle aanleiding om te veronderstellen dat men daar alle krachten zou dienen in te spannen om het land inwendig n orde te brengen, maar het is daar blijkbaar zo hopeloos dat men een buitenlandse bliksemafleider nodig heeft. Frftns Indo- ?hina durfde men niet aan en nu koos men Nederland uit. Wij Nederlanders zijn niet bijster vereerd met de aandacht van deze op dit moment nog ongeboren staat, zouden echter wel de raad willen geven het Hindoese volk eerst wat onderlinge verdraagzaamheid bij te brengen, en als dat na enige honderden

jaren gelukt is, een\$ naar buiten te kijken.

Oók de Veiligheidsraad bemoeit zich met de Indonesische kwestie.....'

.....De innerlijk geheel verscheurde Verenigde Naties zou dooy een eventueel Nederlands uittreden wel eens geheel in een kunnen storten. Ongewild zou dit een in de kaart spelen zijn van Rusland, maar de omstandigheden zouden geen andere weg openlaten.

Al eerder in onze geschiedenis hadden wij moeilijke tijden te' doorleven. Ook nu lijkt het uitzicht somber, hoewel niet zo somber als het menigeen misschien toeschijnt. De republikeinse argumenten zijn tot op de draad versleten, en zo onwaarschijnlijk dat het tot de Veiligheidsraad zal m o e t e n doordringen. De droeve bin

neniandse toestanden zijn zo overtuigend aan het daglicht' getreden, dat de in New York aanwezige republikeinse afgevaardigden zelf niet veel hoop hebben hun zaak er redelijk vanaf te brengen.

Propaganda, vooral propaganda voor eigen zaak, is nooit een sterke kant geweest van het Nederlandse volk, en is het : ook in de Indonesische kwestie allermint. Wij hebben er altijd op vertrouwd dat goede wijn geen krans nodig had. Ook ditmaal laat de propaganda voor eigen zaak veel te wensen over. Het zij zo. Maar ook ditmaal staan wij met een eerlijk geweten tegenover al deze stormen. Dat geeft ons een onverwinnlijke zedelijke kracht om ze te trotseren. Wij zullen alles te boven komen !

Omdat wij het willen!

DE ONHOUDBARE TOESTAND

„Het Midden” (Semarang) 16 Aug. 1947

De misplaatste bemoeienis van de Veiligheidsraad met de Indonesische kwestie deed de pogingen voor de oplossing er van steviger vastlopen dan ooit te voren. Dit is nu wel volkomen duidelijk. De politionele actie, waartoe Nederland zich zijns ondanks ten langen leste gedwongen zag te besluiten, had ten doel de mogelijkheid tē scheppen eindelijk een daadwerkelijk begin te maken met de economische wederopbouw en de staatkundige reconstructie van Indonesië. Door deze onbevoegde inmenging van buiten — onbevoegd, omdat de Veiligheidsraad zich hier ging bemoeien met een kwestie, die niet tussen twee ge- ' lijkwaardige soevereine staten gerezen is doch, zoals de verhoudingen nog steeds liggen, een zuiver interne Nederlandse rijksaangelegenheid is — werd Nederland echter verhinderd dit resultaat te bereiken en daarmee voor de gehele wereld het onomstotelijk bewijs te leveren van de juistheid van het gevolgde beleid; erger nog: het beoogde resultaat werd er a priori -dermate door gecompromitteerd, dat het wel volkomen averechts moest uitvallen.

Averechts, omdat het kwaad dat men getracht heeft uit te roeien of althans on, schadelijk te maken, nu slechts des te triomphantelijker de kop opsteekt. Negatieve en destructieve krachten, waartegen 't gezonder Indonesische nationalisme tw^e jaren lang al evenzeer als de Nederlanders eën taaië strijd gevoerd heeft, beheersen de republiek onbepërkt dan ooit te voren.....

..... Met de „Nieuwsgier” menen wij, dat dit een snelle en doeltreffende voorziening eist: De regering zal op korte termijn tot een besluit moeten komen wat betreft de conclusies welke zij uit de ontwikkeling der zaken trekt.

„Nieuwsgier” (Batavia) 19 Augustus 1947

! De viering van de republikeinse onafhankelijkheidsdag en van de lebaran

verliepen hier zonder enige incident, maar de Zondag eiste 13 doden van de Nederlandse strijdkrachten..... twee weken na de afkondiging van het nieuwe bestand. Men zou het hele geval een klucht kunnen noemen wanneer er geen kostbare mensenlevens en miljoenen aan economische waarde mee gemoeid waren

..... Het enige effect van de politionele actie is dusver dat Djokja de aanvankelijke sabotage van de samenwerking heeft vervangen door een duidelijke afwijzing daarvan. Het getuigt van gebrek aan realiteitszin wanneer men, zoals de P.v.d.A. blijbaar wenst, medewerkt aan een politionele actie die halverwege blijft steken. Dit is natuurlijk precies het gevaarlijkste wat men doen kan: een brand half blussen, of een oproerige menigte „een beetje” uit elkaar slaan. Dat is één kant van de kwestie: de andere is de in ter nationale./ die af^ezien van haar gehele karakter in iedeix geval de tendens heeft van enorm veel tijd te vergen. De politionele actie is gestaakt, of onderbroken zo men wil, op verzoek van de Veiligheidsraad.....

..... De Chinezen gaan hier te lande onder aanvoering van de consul-generaai nu krachtig voort met de organisatie van be- schermingscorpsen, wil men: een soort landwachten tegen de republikeinse terreur. De Chinees in de Veiligheidsraad gaat inmiddels krachtig voort de republiek te steunen. Deze paradox is karakteristiek voor de gehele toestand.

20 Augustus 1947

De situatie in

haar geheel is mis-

schien wel het duidelijkst geschetst door de correspondent van de Belgische „Soir”, die over de weigering om om Oost-Indone- sië en West-Borneo te horen schreef: de grote fout die deze beide gebieden in het oog van de meerderheid van de Veiligheidsraad hebben gemaakt is deze, dat zij getracht hebben door overleg en overeenkomst . tot zelfstandigheid te geraken in

plaats van dooi- moord en brandstichting. Hoe dit zij: Rusland wenst bepaald niet, dat een eenvoudige procedure zou worden gevonden om het Indonesische conflict te beslechten, en aan de Soviet Unie de kans zou worden ontnomen om de „imperialis- ' tisehe mogendheden”, en hun knechtjes zoals Nederland een hak te zetten. Om nu ' maar te zwijgen van het propagandistische succes van elk optreden ten behoeve van de „verdrukte volkeren”.

22 Augustus .19 47

.....Wij tekenen aan, dat de toestand een paradoxaal karakter draagt. Mocht de 'Veiligheidsraad een voor Nederland vrij gunstige beslissing nemen door bijvoorbeeld het Chinese amendement aan te ne- , men, dat de Nederlandse suggesties incorporeert, dan heeft deze beslissing uiteraard voor den Haag een bindend karakter en wordt met name het hier te lande onafwijsbaar noodzakelijk geachte voortzetting van de politionele actie vrijwel onmogelijk. Zou daarentegen een voor Nederland volstrekt onaanvaardbaar besluit worden .genomen, dan lijkt het waarschijnlijk dat men zich in den Haag volledige van beweging zou voorbehouden.

„Het Dagblad”

20 Augustus 1947

Het is een imposante verlieslijst, die de gevechten van de laatste dagen afsluit. Het bevel „Staakt het vuren”, zoals dit door de republiek wordt nageleefd, is, zoals met haast alle instructies en verklaringen van Djocja het geval is, gebleken niet meer waard te zijn dan het papier, waarop het geschreven is. Met dit bevel is de republiek dezelfde weg opgegaan als met het fameuze bestand. Het is een gem'is aan gezag dan wel aan goede trouw, tussen welke beide in de praktijk van het republikeinse beleid in de regel geen seerhpe scheidingslijn te trekken is, dat tot situaties als de onderhavige, leidt.

Meri spreekt nu allerwegen van een „on- ; houdbare toestand”, waarmede deze toestand inderdaad het scherpst getekend is. Dat het zo niet langer kan gaan, beseft een ieder, die niet volkomen gespeend is van redelijk inzicht. Slechts een drastisch in- , grijpen in de politiekstrategische chaos, die

het gevolg' Is van het plotseling stopzetten van de politionele actie kan nog fuitkomst brengen

22 Augustus 1947

De radio-rede gisteravond door dr. Van Mook gehouden, was een laatste waarschuwing aan de Republiek. Zij liet aait duide- ijkheid niet te wensjen over. Haar laatste zin was alleszeggend: „Het moet voor ieder duidelijk zijn, dat de Nederlandse regering -niet blijvend de Verantwoordelijkheid kan dragen voor^toestanden, die van de actie van de republikeinse regeering het gevolg zijn”.

Hebben wij den landvoogd goed begrepen, dan krijgen de heren in de Sultansstad nog enige dagen respijt om zich te bedenken, om definitief en radicaal van houding te veranderen. Geschiedt dit niet, dan is verder drastisch ingrijpen onvermijde- lijk..—

.....Over den onhoudbaren toestand, nog onhoudbaarder geworden sedert het inzetten ivan de politionele actie, is reeds zoveel in legercommuniqué? en officiële rapporten geopenbaard, dat wij hierop niet terug zullen komen

.....De onhoudbare toestand vari dit [ogenblik zal na dr. Van Mook's rede onhoudbaar blijven. Hij zal geen andere mogelijkheid openlaten dan de geforceerde oplossing., die niemand wenst wanneer het ook, maar enigszins anders zou kunnen. Maar het kan nu eenmaal niet anders, om- dat de Republiek het niet wil. Dat zal Radio-Djocja U heden en morgen bewijzen, dat zal U duidelijk worden door zijn subversieve en opruiende uitzendingen en door de oorlogshandelingen van de republikeinse vechtorganisaties, geregelde en on- geregelde. De breuk tussen Nederland en deze Republiek van Japansen oorsprong en "van fascistisch'-communistischen inslag, is volkomen. Geen verstandig of verzoenend woord, dat hierin verandering kan brengen. En dus ook geen laatste waarschuwing, hoe goed die oök bedoeld moge zijn. De fatale loop der dingen zal niet meer te stuiten zijn. In mateloze zelfoverschatting heeft de Republiek van Soekarno haar laatste kansen voorbij laten gaan.

REPUBLIKEINS

17 AUGUSTUS IN DE REPUBLIEK

De 2e verjaardag van de republiek is in de republikeinse hoofdsteden op Java en Sumatra, resp. Djokja en Boekit- tingi (Fort de Koek) tiiteraard niet zonder plechtigheden en redevoevingen verlopen. De herdenking te Djokja werd ingeluid met het hijsen van de nationale vlag, en wel dezelfde vlag, die voor de eerste maal op 17 Augustus 1945 op Pegangsaan Oost no. 5 6 te Batavia geheschen werd.

„Radio Republiek Indonesia” (Djokja).

17 Augustus 1947.

De Sultan Van Djokja sprak.

.....Ik ben verheugd, de 2« verjaardag van de onafhankelijkheid te kunnen vieren. Ik behoef niet nader uiteen te zetten wat de „kemerdekaan” eigenlijk betékent en wat het nut ervan is., Wij Indonesiërs moeten al onze geestelijke en lichamelijke krachten aanwenden om deze „kemerder. kaan” te verdedigen, hoe groot de obstakels ook mogen zijn welke de vrijheid in de

weg staan. Tk vertrouw er echter op, dat deze obstakels overwonnen zullen worden, omdat onze strijd gebaseerd is op rechtvaardigheid en op zuiverheid tegenover de Almachtige

President Soekamo sprak.

Broeders, heden vieren wij het tweejarig bestaan van onze onafhankelijkheid. Sedert 21 Juli 1947 zijn de Nederlanders bezig onze vrijheid op een geweldadige manier aan te randen. Wij Indonesiërs, niet alleen de soldaten, maar het gehele volk, zullen tot het uiterste vechten om deze vrijheid Welke wij allen zo lief hebben te verdedigen. Velen onzer zijn reeds gevallen op het veld van eer en vele anderen werden door de vijand gevangen gemaakt en gemarteld. Laten wij derhalve op dit heilige ogenblik deze mannen met een dankbaar hart gedenken, want zij offerden hun leven voor onze zaak. Geen verheven doel kan bereikt worden zonder offers en deze mannen zijn het die ons zijn voorgegaan in het brengen van offers voor Vrijheid en Vaderland. Laten wij deze offers thans gedenken en Gods zegen afsmeeken opdat zij die hen brachten het eeuwige leven mogen deelachtig worden

K.N.I.P.-voorzitter Mr. Assaat sprak.

Het Atlantic Charter zegt, dat. ieder volk het recht heeft zijn eigen lot te bepalen en een regering te kiezen naar eigen inzichten en wensen. Twee jaren geleden heeft ons volk van dit recht gebruik gemaakt en de onafhankelijkheid van Indonesië geproclameerd. De eerste herdenking van deze onafhankelijkheid heeft ook hier plaats gehad, doch de sfeer verschilde aanmerkelijk van de huidige. Toen leefden wij in een tijd van „staatsgrepen”, wel een bewijs hoe troebel de binnenlandse politiek was. Er was toen nog geen verantwoordelijk kabinet gevormd en de besprekingen met de Nederlanders gaven geen hoop voor een verzoening. Onze positie in het buitenland was uiterst zwak, men had buiten slechts weinig belangstelling voor het Indonesisch- Nederlandse geschil. Deze omstandigheden zijn plotseling gewijzigd, doordat Nederland een koloniale oorlog tegen ons inzette. Onze gedachten gaan op dit ogenblik uit naar de fronten, naar de gesneuvelden onzer jeugdige strijders.....

..... Wij staan nu sterk. Onze politiek, de Vredes-politiek, waaraan wij ons sedert de proclamatie van de republiek stevig hebben vastgehouden, heeft ons in het buitenland een sterke positie bezorgd. Het buitenland slaat de Nederlandse agressie in Indonesië nauwlettend gade.

..... Beide herdenkingen hebben echter één ding gemeen. Onze standvastigheid en onverzettelijke wil de revolutie voort te zetten totdat ons ideaal, namelijk de status „Republiek Indonesië” met volledige sou- vereiniteit, verwezenlijkt is.....

De radio-oormmentator aan het woord.

Volks en landgenoten! Van de besprekingen in de Veiligheidsraad heeft sterk onze aandacht getrokken het bericht, dat de afgevaardigden van Oost-Indonesië en West-

Borneo niet toegelaten zijn geworden. Het is voor wie dan ook volkomen duidelijk, dat de staten die door de Nederlanders gevormd werden, nooit door het buitenland erkend zijn. Integendeel, dat buitenland weet nu, dat deze staten Nederlandse marionetten zijn. De wereld weet nu ook, dat de Republiek aan de kant van het recht en de waarheid staat en dat zij door Nederlandse militairen aangevallen werd a la Hitler en Japan. Verder weet de wereld, dat Sjahrir de ware vertegenwoordiger van de Indonesiërs — die niet overheerst wenst te worden — is. Het is dus nu volkomen duidelijk voor Oost-Indonesië en West-Borneo, dat er geen hoop meer bestaat, dat hun leiders hunne belangen in de Veiligheidsraad kunnen behartigen.....

In de harten van de Indonesiërs in de gebieden onder Nederlands gezag blijft het vuur van het onafhankelijkheidsideaal laaien. Bewijzen hiervan vormen de opstanden in Borneo en Celebes ongeveer een week geleden uitgebroken tegen de Nederlandse militairen, die gekomen zijn om „recht en

veiligheid” te brengen.....

Ook te Boekittinggi zijn op 17 Augustus jl. vele republikeinse groten bij- - eengekomen en wel in de woning van de vice-president van de Republiek, Drs. Mohammad Hatta. Hier werden de plechtigheden geopend met de radio-uitzendingen uit de presidentswoning te Djokja. Ook vice-president Hatta liet zich hierbij niet onbetuigd:

„Antara” 18 Augustus 1947

..... De vice-president gaf een historisch overzicht van de Indonesische vrijheidsstrijd en verstrekte vervolgens dringende instructies aan hen, die een verantwoordelijke taak hebben in het republikeinse bestuur en leger. Des avonds was er een eenvoudige bijeenkomst in hotel „Merdeka”. In verband met het Indonesische Nieuwjaar, werd deze herdenking des morgens voorafgegaan door een godsdienst, tige plechtigheid op het exercitie-terrein, welke plechtigheid tevens werd bijgewoond door „duizenden mensen”. Ook hierbij ging de vice-president voor en gaf er eveneens nuttige instructies (Antara vermeldt er' niet bij of het nuttige „godsdienstige” of „militaire” instructies waren. Red. B.o.d.H.). Onder hen, die de vice-president kwamen feliciteren met het Indonesische Nieuwjaar bevonden zich vele partijleiders, vertegenwoordigers van Chinese en Indiase groeperingen, e.a.

„Historische overzichten” zijn o.i. niet volledig zonder ook de „wordingsgeschiedenis” te releveren, zij het in korte trekken. De „onafhankelijke Republiek Indonesia” met Soekarno als haar president werd in feite in het leven geroepen door het Japanse keizerrijk en wel bij n>onde van den Japansen opperbevelhebber van Zuid-Oost Azië, veldmaarschalk Terauchi, die ir. Soekarno en Drs. Mohammad Hatta op 9 Augustus 1945 — dus een week voor de capitulatie van Japan — per vliegtuig bij zich te Saigon (Indo-China)

ontboodt, waarmede Dai Nippon de in 1943 en 1944 herhaaldelijk gedane beloften t.a.v. Indonesia's zelfstandigheid en Soekarno's presidentschap inlostte: „zelfstandigheid onder Japanse leiding” natuurlijk. Hieronder volgt één bloemlezing van brokstukken uit Soekarno's vele redevoeringen t.g.v. de Japanse verklaringen* t.a.v. Indonesia's „onafhankelijkheid” uitgesproken, plus een foto van ir. Soekarno de huidige president van de „onafhankelijke en soevereine Republiek Indonesia”, in Japans uniform, genomen tijdens de plechtigheden op het race-terrein (Koningsplein) te Batavia verbonden aan de verjaardag van de Tenno Heika op 29 April 1944.

De Ronde Tafel

15 Aug.

Zo sprak Soekarno toen:

Het leger van Groot Japan, het Japanse Goxivernement en de bevolking zijn nu verenigd om de stichting van Nieuw Java te herdenken. Het Samurai-zwaard heeft gesproken! Het Samurai-zwaard is door God gezonden. Dit is rechtvaardig. Het Samu-, raizwaard heeft de ziel van het Hollandse Imperialisme opgeslokt, nu net een jaar geleden. En waar de driekleur wapperde,

daar wappert thans de standaard van de Rijzende Zon. Nu is een nieuw systeem van kracht, een nieuwe ideologie, een nieuwe gedachte, een geheel nieuwe opvatting.

Op deze heilige dag van „Tentjoosetsu” leggen wij de gelofte af, onze inspanningen te hernieuwen, om te vechten tegen de Britten en de Amerikanen, onze grootste vijanden in de wereld.

Wij Indonesiërs moeten volkomen eensgezind zijn met de Japanners om te sterven met de Japanners teneinde de Britten en Amerikanen te overwinnen.

Op deze verjaardag van de Tenno Heika moeten wij een nieuwe leuze adopteren: Amerika kita strika, inggris wita linggis! (Amerika zullen we gladstrijken, Engeland zullen we opbreken).

In naam van het Volk van Indonesië geef ik uitdrukking aan mijn vreugde en aan mijn dankbaarheid tegenover het Hoge Gezag te Tokio, voor de belofte welke het aan het Indonesische Volk heeft gegeven.

Wat de Hollanders ons in 3,50 jaren niet konden geven, vanaf de dagen van Jan. Pieterszoon Coen tot het ogenblik, waarop het Hollandse imperialisme naar adem snakte onder de slagen, die het door Groot Japan zijn toegebracht, is ons in een korte spanne tijds door Groot Japan verzekerd.

Nog is de oorlog niet beëindigd, nog is er kans voor ons om te voorkomen dat onze naam beveelt in de geschiedenis zal ondergaan. Deze kans is: de oorlogvoering van Groot Japan te ondersteunen, voort te schrijven aan de zijde van Groot Japan, ons op te offeren tesamen met Groot Japan, ons bloed voor Groot Japan te geven ten bate van de overwinning.

Toen op 8 December de oorlog werkelijk begon en op de 1ste Maart 1942 het leger van Groot Japan op onze kusten landde, stond ik gereed om het te verwelkomen en te helpen.

Waarom staan wij zij aan zij met Japan? Niet omdat we overtuigd zijn van Japan's overwinning.

Neen, want dan zouden we, als Japan de oorlog mocht verliezen, niet aan zijn zijde blijven 'staan. Deze houding zou verkeerd zijn: Wij staan naast Japan, omdat Japan in zijn recht is. En daarom zullen we, ook als het overwonnen mocht worden, trouw aan onze gelofte blijven om met Japan te leven en te sterven.

DE HOUDING VAN CHINA

„Sin Po” (Batavia). 16 Augustus 1947.

Wij betwijfelen het of de Veiligheidsraad in het algemeen en de delegaties van India, Australië en de Philippijnen in het bijzonder, weten, dat in het .Nederlands-Indone- sisch conflict zo veel en wel voornamelijk Chinees bloed vloeit. De resolutie om de vijandelijkheden te staken werd in de Veiligheidsraad genomen om juist het bloedvergieten te voorkomen. Wij vragen ons af, of het aan de Veiligheidsraad bekend is, dat voordat een bepaald gebied door Nederlandse troepen wordt bezet, de aldaar levende Chinezen door het republikeinse leger worden geplunderd en zelfs vermoord; dat zodra de Nederlandse troepen ter plaatse arriveren deze wandaden ook ophouden

..... Zelfs in bezet gebied wordt de Chinese bevolking nog steeds door terroriserende bendes gemolesteerd, indien er niet voldoende Nederlandse "troepen zijn. Wij vragen ons af waar het heen moet, indien het Nederlandse leger uit de reeds bezette gebieden wordt teruggetrokken zoals de Republiek in de Veiligheidsraad geeist heeft. Na alles wat met de Chinese bevolking is gebeurd, nemen de Chinezen geen genoegen meer met beloften van bescherming, zelfs niet als deze beloften schriftelijk worden gedaan. De Chinezen eisen thans werkelijke bescherming en beveiliging

„Keng Po” (Batavia). 16 Augustus 1947.

..... Thans blijkt, dat slechts 4 landen (Amerika, Engeland, Frankrijk en België) het Nederlandse voorstel hebben gesteund, terwijl 7 landen, w.o. China, tegen stemden

..... De houding van China is teleurstellend en negatief te noemen, waarschijnlijk omdat China al haar aandacht moet besteden aan de vernietiging van het communisme. Ook Amerika en Engeland zijn „neutraal”, maar toch is hun neutraliteit een geheel andere dan die van de Kuo Min Tang. Bij een toespitsing van het Indonesische probleem in de Veiligheidsraad is het duidelijk, dat Nederland, België en Frankrijk èèn blok gaan vormen. Tegenover dit blok zal de UNO niet die houding

kunnen aannemen als bijv. tegenover Spanje. Zo zal het Marshall-plan in West- Europa geen uitvoering kunnen vinden, indien de 3 genoemde landen niet wensen mede te werken. Hoewel de strijd in de Veiligheidsraad misschien tenslotte ten voordele van de republiek uitvalt, zal het resultaat in de praktijk vrijwel nihil blijken te zijn. Zuid-Afrika heeft het nog niet zo lang geleden in de UNO ook moeten afleggen tegen India, doch in de praktijk stoort Zuid-Afrika zich daar niet aan.....

„Star Weeldy” (Batavia).

17 Aug.

Inderdaad ontstaan in oorlogstijd in de regel ongeregelde toestanden in de periode, dat het ene leger terugtrekt en het andere binnenrukt. Hetzelfde gebeurde na de landing van Japanse troepen in deze gewesten. Dit was derhalve de reden, dat het Nederlandse bestuur indertijd de stads- en landwachten instelde om de bevolking te beschermen tegen rampok e.d., door onverantwoordelijke elementen, die inderdaad in elke maatschappij voorkomen. Nu heeft de Republiek niet slechts het verzoek van de Chinezen om de gewapende Chinese beschermingsbrigades te vormen steeds afgewezen, doch zij heeft bovendien tot dusverre nagelaten om de Chinezen effectief te beschermen.

Toen het Nederlandse leger het binnenland introk en het republikeinse leger vluchtte, waren het geen „onverantwoordelijke elementen”, die huizen en fabrieken in brand staken, doch de T.N.I. en wel volgens een bepaald schema, dat door hogerhand werd vastgesteld. Het vermoorden geschieden niet, door rampokkers, maar tevens door laskar-troepen, die door de Republiek waren bewapend. Wanneer thans dan ook van Chinese zijde een actie wordt ingesteld om de levens en bezittingen van Chinezen te beschermen dan kan dat de Chinezen niet ten kwade worden geduid. Dit is geen actie tegen Indonesië's vrijheidsstrijd, doch om te voorkomen, dat Chinese levens en eigendommen worden vernietigd door wie en om welke reden dan ook. Het kan zijn, dat de Indonesiërs deze bedoelingen anders zullen interpreteren, doch wij zijn bereid de consequenties dezer verkeerde opvattingen te aanvaarden.

VADERLANDSE PERS

VOORLICHTING OVER INDIE

Het Dagblad

2 Aug.

Wij kregen gisteravond naar aanleiding van de open brief aan Minister Bevin bezoek van een welwillend buitenlander, die ons kwam vertellen, dat hij niet begreep, waaropi de feiten, zoals in dat schrijven vermeld en trouwens ook uitgesproken door Mr. van Kleffens in de Veiligheidsraad, niet veel eerder wereldkundig waren gemaakt. Waarom, zo vroeg hij, heeft

men van Nederlandse zijde jarenlang propaganda laten maken voor de republiek? Kwam men in New York bij de R.V.D., dan kreeg men immers een loflied op de republiek te horen en speciaal de heer Slote- maker de Bruïne, die zich als een goed kenner van Java uitgaf, hemelde haar met alle middelen op. Dit moest natuurlijk de stemming in de V.S. wel beïnvloeden, vooral, daar de Indonesiërs hun propaganda

tegen Nederland zeer handig voerden. Wat moesten wij daarop wel zeggen, lezer?

Toevallig zagen wij in de étalage van een tweedehands boekwinkel hedenmorgen een boekje liggen over de Nazipers, waar dan verder op de titel staat: Bedrog, Leugen, Tegenstrijdigheden, Verraad, Valse voorlichting.

Wat dat boekje van de Nazipers zegt, kunnen we gerust van de Nederlandse progressieve bladen verklaren, en van de, met dure belastinggelden betaalde, Regerings Voorlichtings Dienst.

We plukken nu de wrange vruchten.....

Alg. Hand elsblad

4 Augustus

Wat de wereldpers zegt

Het besluit van Nederland tot staking der vijandelijkheden trekt de algemene belangstelling der wereldpers.

Wij laten hieronder enkele stemmen volgen:

D a i l y T e l e g r a p h (cons.): Voor hen, die geloven, dat iedere beweging, welke zich nationalistisch noemt, het in werkelijkheid is, en iedere Europeaan in het Verre Oosten een indringer, is de toestand wel heel eenvoudig, daar de Nederlanders in dat geval steeds de aanvallers moeten zijn. In feite heeft echter de Nederlandse regering na enige aarzeling grote bereidwilligheid 'getoond om aan de gezichtspunten de*1 republikeinse leiders tegemoet . te komen. Indien dr. Sjahrir, de enige leider, die enkele staatsmanseigen- schappen heeft getoond, niet door de extremisten uit zijn ambt zibu zijn verdreven, zouden de openlijke vijandelijkheden welhaast zeker niet zijn begonnen De Indonesiërs zullen invloeden moeten steunen die meer constructief zijn dan die welke zich uiten door de Nederlanders aan te klagen en havens, oliebronnen en plantages te vernielen. Het Nederlandse bevel het vuren te staken is zowel een handige als een hoffelijke zet, want de Nederlanders leggen nu op de republikeinen den volle „j&eraijtwoordelijkheid van een eventueel mislukken der pogingen om de beëindiging van de vijandelijkheden wederkerig te maken.

N e w s C h r o n i c l e (lib. .)j Nu komt het aan op de daden. Het gedrag aan beide zijden tijdens en na de onder- handelingen, welke nu zullen beginnen, zal ten slotte tonen, in hoeverre hun goede bedoelingen oprecht waren.

New Y o r k T l m e s:

Het feit, dat onmiddellijk gevolg is gegeven aan een verzoek van de Veiligheidsraad om het vuren te staken is een! succes, dat grotelijks bijdraagt tot het prestige van de Ver.' Naties en een precedent schept voor onmiddellijke toepassing op een ander geval van openlijke oorlog* nl. het geval ' Griekenland.

Tezelfder moet men bedenken, dat deze overwinning slechts mogelijk is geworden dank zij Frankrijk en Groot-Brittannië, -welke landen, hoewel zij de jurisdictie van de Raad in deze betwijfelen en de mogelijke gevolgen van zijn optreden voor hun eigen bezittingen vrezen, toch geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van veto, zoals de Sowjet-Unie dat doet, en ook dank zij Nederland zelf, dat zich, hoewel de jurisdictie van de Raad in deze ontkennend, bij zijn besluit heeft neergelegd, hetgeen de Balkan-satellieten van de Sowjet- Unie weigeren. Er kunnen nog moeilijkheden rijzen, vooral ten gevolge van het feit, dat de Raad door zijn interventie tot op zekere hoogte de soevereiniteit van de Indonesische republiek heeft erkend, hetgeen in feite in strijd is met de overeenkomst van Linggadjati en met het statuut van de Republiek, dat door de grote mogendheden, o.w. ^ de V. S., is erkend.

New Y o r k H e r a l d T r i - b u n e : Het besluit moet direct en zonder uitstel door beide partijen worden aarvaard. Elk uitstel en alle chicanes gouden onmiddellijk moeten worden veroordeeld door de Veiligheidsraad en door iedere instantie, welke de beginselen steunt waarop de organisatie der V. N. is gebaseerd., Het thans door de Veiligheidsraad geschapen precedent zou een handicap kunnen betekenen voor verschillende landen, waaronder zowel de V. S. als de Sowjet-Unie, maar het is ook belangrijk, dat de oorlog in Indonesië eindigt. Tevens kunnen de gevolgen voor het lot van de organisatie der V. N. buitengewoon groot zijn,' daar deze moeilijk onbepaald «tand kan houden, indien haar actie steeds op mislukkingen uitloopt. Het is ten slotte van veel meer belang door een belangrijk precedent te bewijzen, dat een strijd door een internationale actie tot staan kan worden gebracht, dan vast te houden aan minder belangrijke precedents, welke betrekking hebben op wettelijke „rechten" van Europese regeringen in Azië en Afrika.

NEDERLAND EN DE INTERNATIONALE POLITIEK

Nw. Overijsels Dagfol.

4 Aug.

Nederland e,ii de Internationale politiek

Wie niet geheel verschoond was van psychologisch inzicht in de internationale publieke opinie, wist, dat vooral na deze oorlog een optreden met geweld van Nederland tegen de nationalistische beweging in Indonesië tot een krachtige anti-Neder- landse reacti3 zou leiden.

In dit opzicht hebben in elk geval de Republikeinse leiders meer psychologisch en staatkundig inzicht gedemonstreerd, dan de heren Welter en Gerbrandy, die maar steeds de leuze propageerden dat een rebel een rebel was en er voor Nederland maar één tactiek was, n.l. met geweld het Ned. gezag tegenover deze rebelleri te herstellen.

Dat inzicht is steeds hun kracht geweest en in de zekerheid, dat er een internatio-

naai verzet zou rijzen tegen een gewapend optrederi van Nederland, gaf aan menig republikeins leider de moed zich tegen een overeenkomst met Nederland te verzetten, omdat men meende, dat het Nederland toch niet toegestaan zou worden met machtsmiddelen de republiek te dwingen tot samenwerking. Een verwijzing naar . hetgeen Frankrijk deed in Vietnam en Madagascar; Engeland in Egypte of de Ver. Staten op de Philippijnen gaat niet op, want ook in de internationale politiek geldt het Romeinse adagium: „Quod licet Jovi, non licet bovi”, (wat Jupiter geoorloofd is, mag de os nog niet).

Het was ook dit, dat ons de houding van een overigens zo ervaren diplomaat' en staatsman als de heer van Starkenborgh moeilijk deed begrijpen, dat deze reeds in October 1945 de stelling verdedigde: „Eerst de orde in Indië herstellen en dan praten over zelfbestuur”. Af gezien van het feit, dat wij toen „geen man en geen cent” bezaten om in Indië de orde te herstellen, en de Brits-Indiërs, die er toen waren er niet aan dachten voor ons de orde te gaan herstellen — zou op dat moment een gewelddadig neerslaan van de zelfstandigheids- beweging in Indië door de Nederlanders, zonder dat er één ernstige poging was gedaan, langs de weg van overleg tot een vergelijk te komen, door de internationale publieke opinie nimmer zijn aanvaard. Er zou een storm van verontwaardiging en verzet zijn losgebroken tegen Nederland en wel in een periode, dat wij uitgemergeld en leeggeplunderd, geheel van het buitenland voor ons herstel afhankelijk waren.

We zijn nu twee jaar verder. De politiek van het geweld heeft de Ned. Regering met grote nadruk steeds afgewezen. Welbewust en daadwerkelijk koos de Ned. Regering de weg van de vrijwillige samenwerking door overleg met de Indonesische leiders, al was dan wellicht hun mandaat als volksleider betwistbaar en hun gezag meer schijn dan werkelijkheid. Hun autoriteit werd echter door het Indonesische volk niet afgewezen en zij waren de enigste gezagsdragers met wie de Ned. autoriteiten konden onderhandelen. Bijna twee jaar lang hebben wij met deze leiders onderhandeld, we zijn tenslotte, zij het na veel moeite en eindeloos geduld met hun tot overeenstemming gekomen en eerst nadat herhaaldelijk en overtuigend gebleken was, dat zij niet ter goeder trouw waren, en dat zij niet bereid waren een gegeven woord gestand te doen en steeds opnieuw probeerden bij een gesloten overeenkomst er onder uit te komen, kortom toen overduidelijk bleek, dat met deze Rep. leiders geen samenwerking op de basis van vriendschap en vertrouwen mogelijk was, heeft de Ned. Regering ten einde raad, tot bepaalde

machtsmiddelen haar toevlucht moeten nemen, om de Republiek te dwingen, de vrijwillige door haar gesloten overeenkomsten na te komen. En nadat wij zovele en zo tastbare bewijzen hadden gegeven, dat wij afkerig waren van alles wat zweemde naar geweld en het uiterste wilden doen voor een vriendschappelijk samenwerking, zagen we niet alleen in eigen land een krachtig verzet tegen deze geweldspolitiek, maar zien we nu vooral internationaal een agitatie tégen ons land gevoerd waarvan wij de betekenis zeker niet mogen onderschatten. Vooral niet voor een klein land als het onze, dat internationaal zo gemak:kelijk kwetsbaar is. We zien nu hoe er in 5 bepaalde landen deze gelegenheid wordt aangegrepen, om onze nationale vlieg¹ dienst, die velen een doorn in het oog was, te knevelen. De Engelse Regering kondigt openlijk aan, dat alle militaire leveranties aan Nederland worden stopgezet en zelfs, de Engelse havens worden voor Ned. sche-¹pen gesloten. We zien hoe een groot deel; van de Amerikaanse pers op dit ogenblik; bezig is een anti-Nederlandse stemming te¹ kweken. We zien tenslotte in de Veilig-¹heidsraad een zeer sterke animositeit tegen Nederland. Zelfs nu op dit moment, nu wij, zovele tastbare bewijzen kunnen overleggen, dat wij alles hebben gedaan om ge-¹weid te voorkomen, heeft Nederland in internationale kringen een grote tegen-¹stand te overwinnen.

Wij vragen ons in deze dagen meer dan^s eens ar, hoe zou onze positie zijn geweest, indien wij de adviezen hadden gevolgd van hen, die geen overleg met de Republikeinse leiders hebben gewild; die meenden, dat we met een man als Soekarno niet moesten onderhandelen; dat de Republikeinse leiders¹ niet voldoende gezag achter zich hadden, om als een volwaardige partner mee te onderhandelen.

De gebeurtenissen van de laatste dagen, geven daarop wel een duidelijk antwoord. Zelfs al zou nu achteraf door de feiten de juistheid zijn gebleken, dat met deze Re- publikeinen niet te onderhanden zou zijn, dan nog is de houding door onze Regering tot nu toe aangenomen, de enige juiste geweest. Want het was niet voldoende, dat de heren van Mook en Jonkman overtuigd waren, dat met de Republikeinse onderhandelaren niet te praten viel, wij moesten daarvan Amerika, Engeland en zovele andere naties overtuigen en dit konden we alleen doen, door met de feiten en stukken op tafel te komen, waaruit deze onmogelijkheid zonneklaar bleek. Die feiten en stukken hebben we nu in overstelpende mate, maar deze moesten eerst verzameld worden en deze konden pas uit de praktijk van de onderhandelingen naar voren komen.

VOORLOPIGE BALANS

Nw. Haagse Ot.

Aug.

Wanneer we na twee weken van militaire actie op Java en Sumatra de balans opmaken, dan blijkt wel zonneklaar, dat de republiek niet bij machte geweest is

met haar leger van wellicht 250.000 man l' de operaties van generaal Spoor met l; l zijn leger van 100.000 soldaten, dat over:-: 6 gebieden verdeeld was, te verhinderen..

Dat is niet alleen een kwestie van ma- ■

terieel en bewapening:, dat is allereerst een kwestie van organisatie. Aan dat Jaatste blijkt ook op militair gebied in de republiek alles te mankeren. Van een centrale militaire leiding viel weinig te bespeuren. De vele versperringen en stellingen, die in de afgelopen maanden waren gebouwd, konden niet worden, benut. De weerstand was verdwijnend klein.

Dit alles was een gevolg van de zeer snelle opmars der Nederlandse troepen. Generaal Spoor, die als kolonel van de staf van Mac Arthur de operaties tegen Japan meemaakte, heeft getoond de lessen van de moderne oorlogvoering terdege te hebben geleerd. Dat bleek uit de geregelde gecombineerde acties land-, zee- en luchtmacht. Dat bleek vooral uit de snelheid waarmee werd opgerukt. Zoals de Amerikanen met hun geblindeerde auto's destijds door de laagvlakte van Luzon trokken, zo hebben de Nederlandse troepen met hun tanks en pantserwagens de grote en belangrijke gebieden van Java en Sumatra bevrijd.

De republiekeinen hebben niet kunnen beletten, dat de Nederlandse troepen uit het kleine, demarcatiegebied van Serang, van waaruit Midden-Java allereerst bedreigd werd, oprukten. Door de snelle opmars van onze troepen hebben ze geen kans gehad, hun troepen binnen het gebied van Midden-Java samen te trekken, om zich daar voor een laatste verdediging in te richten. Ze hebben niet kunnen verhinderen dat de rijke landbouwgebieden van Oost- en West-Java die de republiek voor haar voedselvoorziening nodig had, verloren gingen. De gehele Noordkust zag ze zich ontvallen evenals de laatste haven. Tjilatjap.

De tactiek van de verschroefde aarde is duidelijk gebleken, het werk van desperado's en vandalen te zijn. Het militaire nut was ver te zoeken. Een militaire tactiek zou gevraagd hebben het vertragen van de "opmars door het vernietigen van wegen en bruggen, het vernielen van krachtcentrales, het verbreken van verbindingen enz. In plaats daarvan is het geworden het in brandsteken van plantages en fabrieken, het verwoesten van bezittingen van Chinezen en buitenlanders.

Na twee weken is de republiek op een betrekkelijk klein gebied samengedrongen, volkomen geïsoleerd, zonder havens en zonder voldoende voedselgebieden.

Na de bevrijding van Madoera is heel Java, met uitzondering van Midden-Java, verlost van de terreur, kan het economisch leven zich weer ontplooiën en het internationale handelsverkeer zich weer herstellen. Aan de bloeiende smokkelhandel op Malakka is door de geslaagde actie op Sumatra's Oostkust practisch een einde gemaakt.

Generaal Spoor en zijn mannen hebben overtuigend bewezen in staat te zijn, snel en daardoor zonder veel bloedvergieten de orde te herstellen.

Daarom te meer roept het staken der vijandelijkheden juist op dit moment een

aantal vragen op. Militair gezien is deze staking zeker niet verstandig, maar hier heeft de internationale politiek het voornaamste woord gesproken. Nu een oprukken naar het hart van de republiek op dit ogenblik niet mogelijk is en er dus nog geen definitief einde is aan de vijandelijkheden klemde de vraag of bij de huidige situatie goed te verdedigen stellingen kunnen worden ingenomen.

De mededeling van dr. Van Mook, dat onze troepen hst schema enige dagen vooruit zijn, en het feit, dat het staken der vijandelijkheden 24 uur van te voren werd aangekondigd, doen vermoeden, dat op deze vraag een bevredigend antwoord gegeven zal kunnen worden, al zal natuurlijk wel enig terrein moeten, worden prijsgegeven. Maar al zal dit de troepen misschien wel zwaar vallen, indien de veiligheid dit eist zullen kleine sectoren moeten worden ger offerd. Een herhaling van de situatie van vóór 21 Juli moeten we in geen geval terug. Onze jongens mogen niet andermaal als schietschijf dienst doen.

De naaste toekomst zal moeten leren, of de republiek nu zeggenschap heeft over de onder haar bevel staande benden.

Indien blijken mocht, dat de rust en veiligheid vanuit Djokja weer in gevaar gebracht worden, dan zal men dit nooit aan generaal Spoor en zijn mannen kunnen wijten. Zij hebben en voor en tijdens de actie getoond wat ze waard zijn.

„De Linie”

4 Juli.

M E T A M O R P H O S E .

Een subcommissie der T.J.N.O. behandelde in een veertiendaags debat het vraagstuk der persvrijheid.

De Sovjetunie werd er vertegenwoordigd door Jacob Lomakin, Russisch consul-generaal te New-York. Lomakin was hoffelijk en voorkomend, zooals er slechts weinige Russen zijn, slechts bijgestaan door een secretaris nam hy levendig deel aan de discussies. Lomakin ging zelfs zover op zekere dag te beweren: „Het is niet nodig dat we steeds Moskou om raad vragen”.

Deze verbluffende uitlating vond bijval en weerklank bij het publiek en ook bij de officiele diensten. Twee dagen later verscheen Lomakin „geflankeerd” door Twee Russen, die eruit zagen of ze de ijzeren lijfwacht ontvlucht waren, die Molotov omringde bij diens bezoek aan San Francisco. Lomakin werd van nabij bewaakt. Gedurende zijn spreekbeurt staken de beide Russen hem nu en dan kleine velletjes papier toe. In minder dan 24 uur was Lomakin gemetamorphoseerd in een perfecte Lomakin van het Molotov-type: aanvallend, vernietigend en afbrekend.

APOCALYPTISCHE RUITERS UIT DE UKRAINE

„De Linie” 1 Augustus.

In de Neue Zürcher Zeitung (Zürich, 23 Juli 1947) verscheen een nieuwstelegram Tan het Reuter-agentschap uit Warschau, gedateerd 22 Juli en van de volgende inhoud: „32 leden van het Ukraine Onafhankelijkheidsleger werden Maandag ter dood veroordeeld door de krijgsraad van Rzeszow Zuidoost-Polen, wegens een poging tot het „grijpen van de macht” in de Zuidoostelijke provincies van Polen. Het Ukraine Onafhankelijkheidsleger schijnt (naar in Warschau wordt verklaard) een anti-communistische en anti-setnitische organisatie te zijn, die hare schuilhoeken in de bergen en wouden van Zuidoost-Polen heeft.

Het bestaat uit voormalige S.S.-ers, uit aanhangers van de destijds naar de Duitsers gedeserteerde Sowjet-generaal Wlassow, en uit grootgrondbezitters die onteigend zijn”.

Hi de Volkskrant (Amsterdam, 24 Juli 1947) stond een bericht van het A.F.N.-agentschap uit Warschau, gedateerd 24 Juli, en luidend als volgt:

„In Polen treden de laatste tijd steeds meer ondergrondse bewegingen op. Poolse troepen en politie hebben formaties van nationalistische Oekrainers aangevallen, die opereerden in Z.O.-Polen”.

In Europa-Amerique (Brussel, 24 Juli 1947) werd een uitvoerig artikel gepubliceerd van de Belgische correspondent baron Alain de Pille de Nieppe, leider van het persbureau News Exchange, over een reis door Oost-Europa. Boven dit artikel staat als groot opschrift: „Er zijn minder Russen in Polen dan Tommies in België, maar het ondergronds verfoet in Polen heeft sedert Juli 1945 al meer dan negenduizend Sowjet-collaborateurs geëxecuteerd”.

Er volgt dan een beschrijving van de strijd der rode Poolse regering tegen de nieuwe verzetsbewegingen.

Uit deze nieuwsberichten der laatste dagen zou op te maken zijn, dat de pers in West Europa eindelijk op de hoogte raakt van de werkelijke oorlogshandelingen in het Oosten. Eenige kleinere berichten en artikelen, in 1946 over de fantastische gebeurtenissen in het uitgestrekte gebied tussen Premysl en Kiew gepubliceerd en dan nog voornamelijk in de katholieke bladen

— zijn niet in staat geweest om het Westen er van te doordringen dat ginds een groter en gevaarlijker gewapend conflict woedt dan de guerilla-oorlogen van Noord Griekenland en Noord Spanje, van Palestina en Indonesië of Viet-Nam, die in heviger mate de berichtgeving der pers bewegen. Aan deze blackout, deze verduistering van nieuws uit Oost Europa, is natuurlijk mede schuld de fanatieke bezorgdheid der Sowjet-propaganda om de berichten over de revolutie-pogingen te onderdrukken of zodanig te misvormen dat zij alle mededelingen over een optreden tegen voormalige collaborateurs klinken — de oude truc, waaraan ook het eerste der bovengesitende telegrammen onderworpen schijnt te zijn, al houdt de Reuter-correspondent duidelijk — een slag om de arm.

Intussen zijn dergelijke hoeveelheden van materiaal, dossiers en berichten van ooggetuigen verzameld en te bevoegde plaats gedeponeerd (o.a. bij het secretariaat van de Veiligheidsraad der U.N.O., bij diverse Europese en Amerikaanse ambassades in de vazalstaten der U.S.S.R. en bij de hoofdredacties van leidende Europese en Amerikaanse bladen) dat het niet meer lang duren kan, of de werkelijke toedracht van de strijd tegen de hebzuchtige expansie-pogingen en de gruwelijke terreur der „vredebelievende democratische Socialistische Sowjet-Republiek” moet over de wereld bekend worden. Niet dat soort gelijke onthullingen veel aan de toestand zullen veranderen of de U.N.O. zullen bewegen tot ernstige maatregelen: al te vaak is immers gebleken, dat organen waarin de U.S.S.R. met haar marionetten vertegenwoordigd is, geen besluit kunnen nemen om op te treden tegen de nieuwe dictatuur-systemen. Dit defaitistische besef moge ons evenwel niet weerhouden, zoveel mogelijk aan het verspreiden der waarheid bij te dragen — want het Westersch defaitisme is een der sluw gehanteerde hulpwapenen van de bolsjewisten, evenals hun beweerde „niet-inmengingstactiek”, dat scherm rond de arbeid van zovele Vijfde Colonnies.

MILLIOENENVERZET.

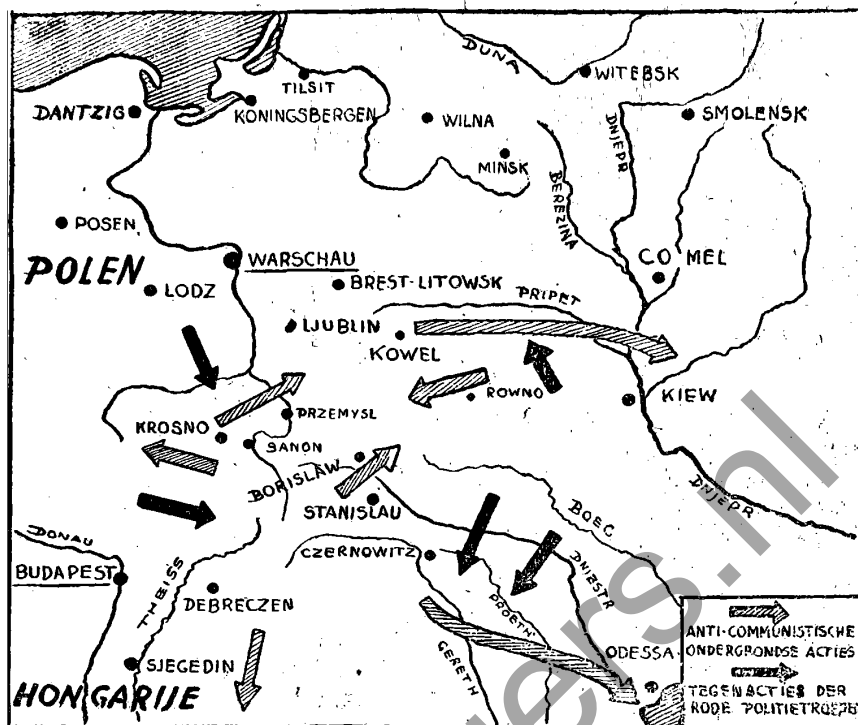
In de chaos van Oost-Europese grenzen en volkeren, door de jongste wereldoorlog nog verwikkelder gemaakt (de grenswijzigingen en volksverhuizingen zouden een aparte cartografische studie vergen) woedt sedert de inval van Duitsers en Russen in Polen in September 1939 een verbitterde en bloedige strijd, waarvan het einde bij geen benadering te overzien valt. Uiterlijk bezit het Rode Leger met zijn uitgebreide politietroepen, (de zg. M.G.B.-commando's naar organisatie en macht te vergelijken met de zg. Sonderkommandos van SS en SD) de absolute macht in heel het eindeloze gebied van Berlijn tot Wladiwostok. In werkelijkheid hebben deze machtige rode politietroepen sedert de herfst van 1944 (toen de Nazi's uit Oost-Polen gejaagd

Verl*»h'V hun handen vol in ^' het breken van een uit honderdduizenden . manèhappen bestaande en door de hulp -en de arebeden van een miljoenenbevolking gedragen weerstandsbeweging, die steeds beter georganiseerd en voor de Sowjet-heersers een onoplosbaar probleem wordt. Deze weerstandsbetvèging is samengesteld uit een kern van Ukrai'nse patrioten (die bij de Duitse inval in de zomer van 1941 werd gevormd met het oogmerk om te komen tot een zelfstandige Ukrainse staat) vermeerderd met tal van georganiseerde groepen verzetslieden aait onder de* voet gelopen en verbol'sjewiseerde randgebieden, dūs

Balten, Polen, Wit-Ruthenen, Slowaken, Hongaren etc. In de uitgebreide wouden en velden van het door de oorlog verschroeide en geplunderde Ukraine, in de dorpjes en kolchozen, in de verproletariseerde steden en met moeite opgebouwde barakkenkampen, in heel dat gistende niemandsland tussen het bolsjewistische Rode Rijk en West-Europa, wordt een reusachtige samenzwering levend gehouden met alle tragische en heroïsche middelen van de geheime politieke en militaire strijd, waarvan West-Europa in de voorbije jaren zelf het middelpunt was, onder een andere dictatuur lie zijn vrijheid poogde te worden.

-Toen de Asmogendheden in de historische Somer van 1941 in Oost-Europa binnenvielen, xverden de eerste troepen'— in tegenptelling tot de Sowjet-propaganda, die over sen „unanieme tegenstand” sprak — met ien onverwacht enthousiasme dóór ontelbare Russen begroet. Zij meenden dat een inde zou komen aan de terreur van Mos- <oi.i, nog niet beseffend wat hun te wach- ;en stond onder de terreur van Berlijn. Neutrale oorlogscorrespondenten (Amerika- ien en Zweden o.a.) zijn getuige geweest /an de met bloemen en vlaggetjes beladen \s-legers aan het begin van de veldtocht n de Ukraine. De feiten vallen niet te oochenen, het aanvankelijk dèserteren en »verlopen van hele Rode divisies is boven- :lien een afdoende bewijs voor den spon- aniteit der plotseling gewekte bevrijdings- rverwachtingen.

De grove terreur en de opgeschroefde ioon, door Hitler's adviseurs en handlangers »n toon gespreid, zijn, afgezien van de nenselijke laaghartigheid, een der grootste psychologische fouten, door de Nazi's begaan. Zij hadden miljoenen Ukrainers en lussen aan hun zijde kunnen krijgen voor

de Veldtocht naar het Kremlin. Inplaats daarvan riepen zij een guerilla- en partisa- nen-oorlog op (waarvan het Kremlin in gehuichelde tactiek weergaloos wist te "profiteren") die hun -uiteindelijk meer geschaad heeft dan de grote strategische operaties.

Het eerste resultaat der in de Ukraine geplee'gde militaire en politieke' wandaden was de vorming, van het befaamde Ukrainse opstandelingenleger (de U.P.A.: Ukrajinska Powstanska Armija) dat naast de strijd tegen de Nazi-aanvallers en tegen de Rode partisans als hoofddoel de bescherming van een onafhankelijke staat Ukraine in zijn vendels schreef. 'De afkondiging van Roosevelt's Vier Vrijheden werd door de U.P.A. als een schitterende ruggesteun gevoeld, een officiële onderstreping van hun ideaal. Maar de idealisten zouden bedrogen uitkomen..... Toen in de bewogen en verwarde bevrijdingsmaanden van zomer en herfst 1944 bleek, dat de Sowjet-bezet- ters van Oost Polen en de Westelijke Ukrai- 'ne (terstond van Pol^n afgenomen en bij de U.S.S.R. geannexceerd) met de wreedste negatie van vroegere beloften hardhandig aande bolsjewisering der „bevrijde” volke-

WAPENFEITEN.

Alleen' uit de voorbije maanden kunnen 'reeds, zeer in hét kort, de volgende bijna „regulaire” , oorlogshandelingen aangeuid worden. Na de groteske Poolse verkiezingen van Januari, waarbij-het communistische bewind zich haastte te verklaren dat zo goed als alle „opstandelingen” de wapens gestrekt hadden en amnestie verleend was, maakte in het voorjaar de rode onderminister van defensie, generaal Swier- chevski, een propagandatocht door de „gepacificeerde” zuid-oostelijke gebieden, waar de U.P.A.-partisanen uitgebreide

ren begon, publiceerde de inmiddels gevormde ondergrondse Ukrine regering (de zg. Hoofdbevrijdingsraad U.H.W.R.) een manifest, waarin zij niet alleen de Ukrainers opriep om verder te strijden voor een onafhankelijke staat, maar ook een plan ontwikkelde tot stichting van een anti-bolsje-wistisch volkerenblok van Oost Europa, waarin de ondergrondse bewegingen der opnieuw bezette of veroverde staten gebundeld zouden worden. Dit manifest is het uitgangspunt en het signaal geworden tot een even verbitterde als genadeloze strijd, een fanatieke worsteling die groepen en gebieden omvat over een territorium van de Adriatische zee tot Scandinavië en van de Kaukasus tot aan de Weichsel: in West Europa echter vrijwel onbekend.

ORGANISATIE U.P.A.

Het schijnt voor Westerse lezers ongelofelijk, dat ' onder het ijzeren regiem van Moskou ook maar een spoor van georganiseerde opstand mogelijk is.

Een kenner van de eindeloze steppen — en woud — gebieden, de bergen en vlakten van Oost Europa echter zal begrijpen dat geen legermacht ter wereld in staat is (vooral wanneer zij door de onderworpen volkeren met zoveel wantrouwen én vijandschap bejegend wordt als de Rode politie troepen van de M.G.B. en de gelijkgeschakelde communistische politie der Poolse, Baltische of Zuid Slavische regeringen) om deze landstreken geheel te zuiveren van hecht georganiseerde en goedbewapende strijders. Sedert drie jaren hebben de troepen van de U.P.A. een ervaring opgedaan, die het voor Moskou voorlopig onmogelijk maakt, definitief af te rekenen met wat de Rode propaganda meestal fascistische bandieten" noemt.

In deze troepen zijn naast elkaar opgenomen Ukrainse patriotten uit de strijd die uit het Rode Leger zijn gedeserteerd of gedemobiliseerd, onderdelen van voormalige anti-Duitse verzetsbewegingen uit Polen, Slowakije, Roemenie, Hongarije en de Baltische staten; jonge boeren die geweigerd hebben zich te laten deporteren naar het thans met Russen, Ukrainers en Mongolen bevolkte Oost Pruisen; katholieke en orthodoxe slachtoffers der bolsjewistische geloofsvervolging; kortom, een der meest heterogene verzamelingen van anti-bolsje-wisten die denkbaar zijn, met dit voorbehoud: voormalige SS-ers, onteigende landjonkers en gevluchte tuchthuisboeven maken er geen deel van uit, in tegenstelling tot de geliefkoosde terminologie van de officiële rode communiqués uit Kiew, Warschau of Belgrado. Natuurlijk zwerven in de onherbergzame gebieden van Galicië en aan weerszijden van de Curzorielinie tal van duistere elementen rond, van smokkelaars tot oorlogsmisdadigers (waar zijn dezen niet?) en is het heel eenvoudig om elke verzetsdaad, sabotage-actie of politieke moord op rekening van deze elementen te schuiven. Spraken de Nazi's ook niet altijd van „terroristische benden" wanneer het

over illegale strijdgroepen ging? In werkelijkheid omvat het U.P.A. leger een geweldige organisatie van plichtsgetrouwe, dappere en onder scherpe discipline staande mannen en vrouwen, die hun ambt, haard* stede, gezin en vaak leven offeren voor een fanatiek nagestreefd ideaal: de verlossing van hun geboorteland van de vermaterialiseerde rode pest.

Eenvoudig geschets, is de U.P.A. opgebouwd uit een strijdend en een administratief (politiek) deel. Het strijdend deel bestaat uit rond diverse geheime hoofdkwartieren gegroepeerde divisies (de kaart geeft een schematisch overzicht der actie haarden) die onverdeeld zijn in bataljons ieder 3 tot 4 compagnieën tellend. Een compagnie heeft 3 pelotons, een pelotang 3 groepen van 10 man; iedere groep heeft een mitrailleur, 2 machinepistolen en 7 geweren. Aan elke compagnie is een strikt ordischreven actiegebied toegewezen. Bij de legeronderdelen zijn uitstekend georganiseerde geheime inlichtingendiensten ingedeeld, die met zenders, koeriers en een groot aantal burgers werken: de schrik van de Sowjet-politie, die zich over gebieden van honderden vierkante kilometers nauwelijks¹ bewegen kan zonder prompt gesignaleerd te worden. Bewapening, verkenningsmateriaal, lichte artillerie, kaarten, auto's en motoren zijn in grote getale aanwezig (enorme hoeveelheden konden worden buitengemaakt en weggesleept uit Duitse, en Russische depots). Gebruik van vliegtuigen is natuurlijk vrijwel onmogelijk, op enkele kleine verkenners na. Daarentegen is er een goed ingericht verplegingssysteem² teem met groote ondergrondse lazaretten, die moderne apparatuur, artsen en verpleegsters bezitten. De geestelijke verzorging der manschappen wordt waargenomen door katholieke, orthodoxe en joodse aalmoezeniers, die welgemoed en gedragen; door de grote sympathie van leger en bevolking het harde en letterlijk ondergrondse leven mede doorstaan. Contact met West Europa en Amerika heeft plaats door eërluiterst gecompliceerd doch effectief koeriersysteem. Radiozenders zijn zo goed als onbruikbaar en een harde ervaring heeft de U.P.A.-leiding geleerd dat het beste bericht* de mens zelf is..... ■<

Daar alles onder de meest rigoureuze geheimhouding gaun moet, is het begrijpelijk dat hier een soort van psychologische illegale galiteit opgebouwd wordt, waarvan het sanctiesysteem menig aan comfort en fatsoen gewend Westerling doet een! huiveren. De vijand evenwel — de Oost Europese rode politie bataljons — is vanj een dermate onmenselijke methodiek doorgedrongen dat het hier alleen hard tegen! hard gaan kan. En dat de geruisloze en onzichtbare strijd der koeriers harde werkelijkheid is, blijkt wel uit het steeds toenemende aantal raadselachtige krantenbeint, dat ergens op straat of in de trein bij Wenen, Berlijn, Warschau, Belgrado, * Boekarest, ja zelfs Parijs en Brussel, plotseling enkele personen ontvoerd zijn door** in civiel geklede rechercheurs der Russische ambassades.

wouden en provincies beheersten. Op de 2 Sste Maart 1947 werd hij met zijn staf van adjudanten, ordonnansen en gepantserde verkenningswagens op een bergpas ten Zuiden van Sanok (zie kaart) in een hinderlaag gelokt en met heel zijn gevolg in de pan gehakt. Hij was na de Sowjet-maarschalk Watoetin (die in het voorjaar van 1945 door de U.P.A. geliquideerd werd) het tweede machtige slachtoffer. Op 7 Mei werd medegedeeld, dat door de republikeinse regeringen van Polen, Tsjechoslowakije en Rusland een soort van verdragsverband 'gesloten' was ter bestrijding van de op het gebied dezer drie landen opererende „Nationalistische benden”. In de strijd gouden worden geworpen: drie Poolse divisies, een Sowjet-pantser corps, een Tsjechische divisie bergjagers enkele Roemeense en Hongaarse politiedetachementen en een groot aantal commando's van de M.G.B. de Sowjet — S.D. Voorwaar geen geringe legermacht voor het „vreedzame, democratische” Oosten, en een beschaamde erkenning van het falen in de strijd tegen de alom tegenwoordige Ukrainse partisaan.

Sedertdien is de drie-frontenstrijd tegen de U.P.A. in het stadium van een semi-officiële oorlog gekomen. In de onherbergzame, hete, stoffige bergen bosterreinen waar zes jaar geleden de Wehrmacht, Luftwaffe en Waffen S.S. opereerden in hun opmars naar het Oosten, heerst thans opnieuw een bloedige en verbitterde strijd van volk tegen volk, burger tegen burger, spion tegen partisaan, verklikker tegen kameraden. Behendige aanvalsacties tussen Dnjestr, Proet en Donau, gecompliceerde nachtelijke operaties in de richting van Tiraspol-Odessa, die weken duren, overtochten over de Dnipro boven Kiev, het opblazen van bruggen en viaducten tussen Lemberg en Stanislaw het verbreken van spoorwegen en telegraafverbindingen door heel de Ukraine heen brengen het Sowjettransportsysteem zware schade toe, om van de grote contingenten gesneuvelden, gevangenen of deserteurs te zwijgen. Begin

Juli wederom artillerie en tankgevecht gemeld tussen Rowno en Kowel, terwijl de dagen „in reparatie” was. Sowjetbommen-spoorlijn tussen Lublin en Kowel enkele werpers bespuiten grote stukken bos met benzine om hen daarna in brand te schieten. Hele provincies worden voor civiel verkeer afgesloten, dorpen ontruimd of in as gelegd, de burgerbevolking, die men — meestal terecht — van sympathie voor de U.P.A. verdenkt, wordt bij honderdtallen vermoord of gedeporteerd. Gevangenen, koeriers, verbindingslieden van de U.P.A. worden door de M.G.B. verhoord, gefolterd en terechtgesteld op een wijze die gij, lezer, in het comfortabele zomerse West Europa voor niet denkbaar houdt. De reactie der partisaan is begrijpelijkerwijs niet mild. Voor onder Nazi-terreur verwoeste dorpen als Lidice en Oradour zijn monumenten onthuld, pleinen omgedoopt. Voor soortgelijke lotgevallen van tientallen dorpen in het U.P.A.-gebied wordt in de beschaafde U.N.O.-wereld, geen traan gelaten, geen woord geschreven. Vanuit „ergens in Europa” richt de persdienst van het U.P.A.-hoofdkwartier betoog na betoog, documenten, dossiers, smeebeden tot Harry Truman, Clement Attlee, Georges Bidault, Charles de Gaulle, Eleanor Roosevelt, Winston Churchill.

De tragiek der historie wil, dat de groten der wereld machteloos staan tegenover de georganiseerde despotie der U.S.S.R., die honderden miljoenen mensen dag na dag onder verstikkender druk weet te brengen.

Doch boven de vruchtbare vlakten van de Ukraine stijgen meedogenloos de Apocalyptische ruiters op, haat, verbittering, ruines en dood zaaiend, en de heiligste rechten der mensheid vertrappend. Nog houden de guerilla's hen bezig, de dappere helden op de dam tegen het Oosten. Worden tenslotte ook zij onder de voet gelopen, wie zal de rode ruiters dan weerhouden uit de Westfaalse en Vlaamse vlakten, uit de laagvlakten van de Po Catelonie?

Het papier en de drukinkt in elk geval niet

BUITENLANDSE PERS

HOUSE OF COMMONS STATEMENT ON INDONESIA

Information (Br. Coins. Gen. Java) 16 Aug.

In his speech in the House of Commons on August 5th, Mr. Mayhew, the Undersecretary of State for Foreign Affairs said:

“The main charge I have to answer, I think, is that we have been backing Dutch imperialism, and that we have backed or favoured the Dutch. I want to begin by saying straight out that there is absolutely no evidence for this, and nothing has been said or suggested, in my view, to confirm it. From the beginning our whole efforts have been to try and get the two sides

together to prevent hostilities in Indonesia. I need not go back to the long attempts to mediate which were undertaken by Mr. Denning, Lord Inverchapel and Lord Killearn and thereafter to the work of Mr. Mitcheson, Consul-General in Batavia, in connection with the negotiations of the Linggadjati agreement. The work done by these four men has been highly praised by both sides, Indonesians and Dutch, and both sides of the House will agree that that is something of which we can be proud.

When the negotiations for the implementation of the agreement reached their criti-

